

resurse spirituale

Nr. 40 - 2017

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

PASTOR SĂNĂTOS – BISERICĂ SĂNĂTOASĂ

Cum să devii un pastor sănătos. Provocări și recompense.
Interviu cu John Lindell și John Palmer | 3

După chipul lui Cristos
Almon M. Bartholomew | 10

Sămânță semnificativă – Seria seceriș nesfârșit
Zece principii ale semănatului (Partea a 4-a)
Începe să sapi! (Partea a 5-a)
Rick Thomas | 15

Cum să te bucuri în momente dificile
Marcia Lednický | 18

În căutare de biserici sănătoase și ucenici sănătoși
LeRoy R. Bartel | 23

Cum să fii un bun ispravnic în căsnicia și familia ta
Wayde și Rosalyn Goodall | 26

Seria Viața în Împărăție, Partea a 12-a
Slujitori ai Regelui
H. Maurice Lednický | 32

Nu te mai plânge
Scott Hagan | 36

Zece caracteristici ale unei biserici sănătoase
Stephen A. Macchia | 38

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.177.636; 0771.746.787
E-mail: edituralife@gmail.com,
Website: www.liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef:	Warren Flattery
Traducător:	Moricz Monica
Editor:	Moricz Monica
Layout:	Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

CUM SĂ DEVII UN PASTOR SĂNĂTOS.

PROVOCĂRI ȘI RECOMPENSE.

JOHN LINDELL

JOHN PALMER

Mai întâi de toate, un pastor trebuie să aibă grijă de propria sănătate fizică, mintală și spirituală înainte de a se dăruia altora printr-o slujire semnificativă și de durată care să schimbe vieți. Biserica sănătoasă va fi consecința firească a existenței unui pastor sănătos.

Editorul coordonator al jurnalului Enrichments, Rick Knoth, la un interviu cu John Lindell, pastorul senior al James River Church din Springfield, Missouri, și cu John Palmer, pastor senior la First Assembly of God din Des Moines, Iowa, au discutat chestiuni pe tema sănătății pastorului și a bisericii. Gândurile lor sincere ne vor inspira și ne vor provoca să sporim în sănătate nu numai la nivel personal, ci și în slujire.

DEFINIȚI UN PASTOR SĂNĂTOS ȘI O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ. SE POATE UNA FĂRĂ CEALALTĂ?

LINDELL: Nu pentru mult timp. Așa cum funcționează conducerea, așa funcționează și biserica. Ca să ai o biserică sănătoasă trebuie să ai un pastor sănătos – unul integru, care nu doar încurajează biserica, expunând poruncile biblice lăsate de Domnul, ci care le și trăiește. Dacă pastorii fac așa, vor influența biserica în trăirea poruncilor, pentru că biserica sănătoasă împlinește dispozițiile lăsate de Dumnezeu în Scriptură.

PALMER: Dacă pastorul sănătos rămâne în mijlocul bisericii suficient de mult timp, ea va deveni sănătoasă. Ce înseamnă să fii un pastor sănătos? Un pastor sănătos are o identitate solidă. Nu-i suficient să știe cine este el ca pastor, ci ca individ. Un pastor

sănătos are o relație personală apropiată cu Isus Cristos.

De asemenea, un pastor sănătos nu este intimidat de sentimentele sale, ci e mereu conștient de ele. Am vorbit recent cu un pastor care a fost suspendat din funcție, dintr-o biserică înfloritoare, din cauza unui eșec moral. El mi-a spus: „Sentimentele mele m-au băgat în bucluc.” O persoană sănătoasă este conștientă și se simte în largul său cu sentimentele sale.

Un pastor sănătos are și o perspectivă pozitivă asupra vieții și asupra altora – care își trăiește viața pe principiul biblic Dumnezeu mai întâi, apoi familia și mai apoi biserica – care nu doar spune altora ce să facă, ci care împlinește acele principii.

Un pastor sănătos se implică doar în relații sănătoase și care merită. El nu poate fi pastor sănătos dacă nu are o căsnicie sănătoasă. Dacă nu este căsătorit, trebuie să caute relații sănătoase și cu scop. Un pastor sănătos îl iubește sincer pe Dumnezeu și pe oameni.

Și în cele din urmă, un pastor sănătos are o viață privată, dar nu ascunsă. Toți avem nevoie de viață privată. Avem nevoie să luăm o pauză. Avem nevoie de un loc unde să putem fi noi înșine și unde nu trebuie să vorbim cu toată lumea. Avem nevoie de timp să ne relaxăm, să ne odihnim, să stăm cu familiile noastre sau să fim singuri.

EXISTĂ O DIFERENȚĂ ÎNTRE A-L URMA PE ISUS ȘI A SLUJI NEVOILOR BISERICII LOCALE. CUM LE-AȚI ÎMPĂCAT PE CELE DOUĂ ÎN VIAȚA ȘI SLUJIREA VOASTRĂ?

LINDELL: Este foarte important să fim atenți în umblarea noastră cu Domnul și să fim smeriți înaintea Lui. Umblarea mea cu Domnul presupune să fiu sensibil la prezența Lui, la lucrarea pe care o face în viața mea. Trebuie să mă asigur că în toate lucrurile din viața mea Dumnezeu are prioritate, chiar și în slujirea bisericii sau a altcuiva (inclusiv a mea). Trebuie să-L slujim pe Domnul mai întâi, și tot ce vom face va reflecta slujirea noastră față de El, nu a nevoilor observate.

Uneori percepția noastră asupra nevoilor ne poate distra de la voia Domnului cu privire la noi. Dacă inima noastră nu face altceva decât să-L urmeze pe El, atunci El va lucra prin noi când îndeplinim cerințele care necesită atenția noastră. El va spori eficiența noastră. În punctul acesta mulți pastori greșesc când pierd timp prețios încercând să devină lideri eficienți, când de fapt ar trebui să-și acordeze inima după cea a Domnului. Dacă facem o prioritate din asta, Domnul va suplini neajunsurile noastre. Întotdeauna va fi loc de

să-I fac Domnului pe plac.” Și dacă fac așa, cel mai probabil biserica și diaconii vor fi mulțumiți.

CUM AȚI ECHILIBRAT CERINȚELE SLUJIRII CU NEVOIA DE A CREȘTE SPIRITUAL?

PALMER: Cerințele slujirii sunt o amenințare nu doar pentru viața noastră spirituală, dar și pentru sănătatea relațiilor și sentimentelor noastre. În cartea sa, *Pastors at Risk* (Pastori în pericol), H.B. London cita un pastor anonim: „În mare măsură sunt victima așteptărilor personale și ale altora. Mulți din cei care predicăm despre har ca un mod de viață, nu-l trăim în raport cu sarcinile slujbei noastre. Suntem mai dornici să-i mulțumim pe oameni decât să ne bizuim pe faptul că Dumnezeu vrea să ne folosească așa cum suntem. Predicăm despre har, dar trăim teologia faptelor.”

Ca să găsim un echilibru între cerințele slujirii și nevoia de a crește spiritual, mai întâi mă asigur că am partășie cu

Ca să ai o biserică sănătoasă trebuie să ai un pastor sănătos – cineva care să fie integru, nu numai care încurajează biserica și postulează dispoziții biblice de la Domnul, ci unul care să le trăiască.

– Lindell

autoperfecționare, dar câteodată noi punem carul înaintea boilor.

PALMER: Apostolul Pavel a fost preocupat de problema slujirii lui Dumnezeu și a bisericii. În Galateni 1:10, el spune: „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Cristos.” Absolut remarcabil. Indiferent ce fac, trebuie să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Poate că ceea ce fac îi mulțumește pe alții. Spre exemplu, se poate să mulțumesc pe cineva vizitându-i membrii familiei la spital. Dar vizita o fac ca să-L onorez pe Domnul și să-i plac Lui, nu membrilor acelei familii. Motivația noastră face toată diferența.

În Coloseni 3:17 și 23, Pavel spune: „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus... Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.” Din această cauză trebuie să ne împotrivim ideii că suntem angajații cuiva. Noi suntem chemați să fim robii Domnului. Dacă noi căutăm să-I plăcem Domnului și reușim lucrul acesta, vom îndeplini așteptările celor mai mulți oameni.

Mottoul meu în slujire este acesta: „Urmează-l, cunoaște-L și fă-I pe plac lui Cristos.” Acesta a devenit pasiunea și misiunea mea. Când oamenii mă întreabă „Ce să mă rog pentru tine?”, le spun, „Roagă-te ca prin slujirea și viața mea

Isus în fiecare zi. Marcu 1:35 spune „... dimineața pe când era încă întuneric... Isus s-a sculat... și S-a dus într-un loc pustiu. Și se ruga acolo.” Protejează-ți timpul de partășie zilnică cu El.

În al doilea rând, sunt tras la răspundere pentru citirea și studiul Scripturii. Am un partener care mă trage la răspundere, dar până la urmă eu trebuie să fiu responsabil să citesc și să studiez Cuvântul. În acest fel echilibrez cerințele slujirii cu nevoia de a crește spiritual.

Din când în când, în timpul partășiei de dimineață, Domnul îmi spune, „Vreau să-ți petreci ziua în rugăciune.” Nu-mi planific să mă rog toată ziua, dar îi cer secretarei mele să suspende sau să amâne orice întâlnire, deoarece cred cu adevărat că Dumnezeu mă cheamă să mă rog. Răspunzând chemării Duhului în acele momente, îmi păstrez partășia cu Isus pe primul loc, mai presus de cerințele slujirii.

Vă recomand cartea, *Tyranny of the Urgent* (Tirania urgentului), de Charles Hummel. Din când în când o recitesc. El este cel care a popularizat proverbul, „Pericolul cel mai mare constă în a lăsa lucrurile urgente să ia locul celor importante.”

LINDELL: Andrew Murray spune, „Graba este dușmanul fiecărei rugăciuni.” E ușor să ne umplem ziua cu toate lucrurile care se bat pentru timpul nostru. Există atât de multe nevoi și

cerințe care par urgente și care credem noi că necesită atenția noastră imediată. Cheia este însă părțasia zilnică cu Domnul.

Mulți pastori fac greșeala să-și aglomereze programul atât de mult încât nu lasă loc de eventuale schimbări. Când nu mai ai loc pentru neprevăzutele care apar zilnic, începi să te stresezi, să te simți hărțuit, grăbit și supra aglomerat. Dacă o vei ține tot așa, vei începe să urăști programul aglomerat.

Pune timp deoparte ca Dumnezeu să se poată desfășura. În ultimul an am învățat să-mi limitez programul. Las intenționat loc în orar pentru a mă ocupa de lucrurile neprevăzute care pot apărea pe parcursul zilei. În consecință, sunt mai eficient în lucrurile pe care le-am programat. Nu

LINDELL: Când mă rog, mă stresez mai puțin. Pe lângă asta, mă simt mai bine când exersez. De altfel, fiecare om are nevoie de cel puțin o zi din șapte să fie eliberat de solicitările lucrării pe care o conduce sau din care face parte. Și sper că ziua aceea și-o petrec cu familiile lor – clădind relații dătătoare de viață. Sunt anumiți oameni care insufă viață numai datorită faptului că petrec timp cu familia. Stresul dispare când se adună laolaltă și râd, se bucură împreună și investesc în acele relații.

PALMER: Vreau să abordez problema dintr-un alt punct de vedere, când afirm că avem nevoie de stres și presiune în viața

Un pastor sănătos are o perspectivă sănătoasă asupra vieții și a celorlalți – care are priorități biblice: mai întâi Dumnezeu, apoi familia și abia apoi slujirea – și care nu se rezumă să le spună oamenilor ce să facă, ci care trăiește acele principii. – Palmer

mă simt copleșit de presiunea care te stoarce de toată energia, când ai prea multe solicitări la care nu le mai poți face față.

CUM ÎȚI MĂSORI PROPRIA SĂNĂTATE SPIRITUALĂ? CE INDICATORI SPIRITUALI ȚI-AI SETAT ÎN VIAȚĂ CARE SĂ TE ȚINĂ PE DRUMUL CEL BUN?

PALMER: Ca să-mi măsoar temperatura spirituală, obișnuiesc să-mi pun șapte întrebări: Sunt cinstit cu Dumnezeu și cu mine? Iubesc Cuvântul lui Dumnezeu? Mă rog cu credincioșie? Caut oportunități de a împărtăși dragostea lui Isus și altora? Urăsc păcatul? Ascult eu cea mai mare poruncă de a iubi pe Domnul cu toată inima, sufletul și cu toată puterea mea? Aștept venirea lui Cristos? Îi încurajez pe enoriașii mei să-și pună aceleași întrebări.

LINDELL: Este o întrebare tare personală, iar răspunsul depinde într-o oarecare măsură de felul în care cineva percepe viața – de personalitatea și construcția fiecăruia. În cazul meu, răspunsul se reduce la câteva lucruri. Nu sunt chiar genul de bărbat cu perspectivă largă. Când îmi analizez săptămâna, mă întreb dacă am petrecut timp suficient și de calitate cu Domnul. Doresc cu ardoare lucrurile lui Dumnezeu?

În al doilea rând, pot să-mi liniștesc inima înaintea Domnului? Am descoperit că pot să trec zile în care să-mi petrec timp cu Domnul în rugăciune și citirea Scripturii. Și totuși inima să-mi fie confuză și să nu mă pot liniști înaintea Lui. Când simt că se întâmplă așa, știu că a sosit momentul să pun mai mult timp deoparte, să postesc și să-L caut pe El pentru ajustări astfel încât să pot fi mai eficient.

CUM FACEȚI FAȚĂ STRESULUI DE FIECARE ZI?

noastră. Stresul și presiunea pot fi pozitive. Bineînțeles că nu putem trăi sub presiune intensă tot timpul. Dar presiunea și stresul sunt bune în multe aspecte. Diamantele sunt alcătuite din cărbuni care supraviețuiesc șlefuirii. În general, măsura în care rezistăm la presiune și stres determină eficiența pe care o vom avea pe distanțe lungi, fiindcă există un anumit nivel de stres pe care nu-l putem evita. Nu prea cred în conceptul de eliminare sau ameliorare a stresului, cât în conceptul de gestionare a lui.

Nu pot gestiona stresul la fel de bine atunci când sunt epuizat. Nu pățesc nimic dacă mă culc mai devreme și dorm mai mult. Pe lângă odihnă sau exerciții fizice, am descoperit că ajută la fel de mult și cititul. Nu citesc neapărat cărți grele sau teologice. Chiar și cititul ziarului mai reduce din stres. Am aflat că mă mai ajută dacă îmi iau liber mai mult de o zi. Lucrul acesta poate fi greu pentru pastorii care au și altă chemare. Câteodată am nevoie de o zi și jumătatea sau două în care să fiu departe. Nu am nevoie de o zi suplimentară în fiecare săptămână, dar sunt momente când am nevoie de mai mult timp să mă destind și să permit bărbatului din mine să se relaxeze, să evadeze, să nu facă nimic, poate doar să meargă la pescuit cu copiii.

AU FOST VREODATĂ MOMENTE ÎN VIAȚĂ ÎN CARE NU AȚI FOST SĂNĂTOȘI – FIE LA NIVEL SPIRITUAL, SAU FIZIC, SAU SENTIMENTAL, SAU LA NIVELUL CĂSNICIEI ȘI FAMILIEI VOASTRE? CUM V-AȚI RECĂȘTIGAT SĂNĂTATEA?

PALMER: Da. Îmi amintesc că odată în Athens, Ohio, am fost descurajat – eram epuizat emoțional. Nu voi uita niciodată sâmbăta aceea în care am stat aproape opt ore în

birou și am plâns. Nu eram în stare să pregătesc predica. Nu mă puteam ruga. Am dat drumul la muzică de închinare și am plâns. Aveam gânduri de sinucidere. Nu am ajuns să-mi planific moartea, dar gânduri dăunătoare se luptau în mintea mea. Ziua aceea a fost cea mai neagră din viața mea.

M-am dus la un frate pastor și am vorbit cu un consilier creștin ca să rezolv problema. Am stat mai mult timp în prezența lui Dumnezeu. În acel moment din viață, nu numai că nu mai aveam deloc încredere în mine, dar nici în Dumnezeu. Eram cât pe ce să renunț la lucrare. Restabilirea mea s-a datorat împărtășirii problemei cu soția mea, rugăciunii împreună cu ea, și a menținerii legăturii. Am căutat de asemenea să nu mă pripesc la nimic. Luam fiecare zi pe rând. Nu pot spune că a existat un moment anume când am scăpat de starea aceea; a trecut ceva timp.

Cu patru ani în urmă, mi-am dat seama că am căzut în anumite tipare de muncă nesănătoase. Luasem asupra mea prea multe sarcini. Și nu eram eficient. A fost nevoie să mă reorientez și să-mi schimb prioritățile. Am stat de vorbă cu soția mea și am renunțat la anumite lucruri din viața mea. Am apelat la grupul meu de sprijin și le-am spus: „Ajutați-mă. Nu pot să fac bine toate lucrurile acestea.” Stresul era pe cale să-mi afecteze emoțiile. Începeam să mă simt deprimat. Nu aveam bucuria Domnului. Odată ce am făcut pași în sensul acesta – să mă reorientez și să schimb prioritățile – am reușit să aduc lucrurile la normal. Încă nu sunt în stare să fac toate lucrurile, iar pe biroul meu sunt mai multe cereri pe care nu le pot îndeplini, dar gestionez lucrarea mult mai bine.

LINDELL: Am avut și eu o experiență asemănătoare cu a lui John în Athens. Pe când păstoream o biserică misiune din regiune în Overland Park, Kansas, am ajuns în punctul în care făcusem tot ce ținuse de noi, dar fără niciun rezultat. M-am simțit ca un ratat. Îmi venea să renunț la slujire, un gând nesănătos în sine. Când lucrurile nu merg bine în slujire, vrăjmașul găsește momentul să ne bată cu bastonul. Dar Dumnezeu m-a ajutat în vremea aceea dificilă.

Am avut o altă zi neagră în timpul recentului program de dezvoltare a relațiilor, care a avut o mulțime de provocări. Ca stresul să fie și mai mare, chiar în acea perioadă câțiva membrii cheie din personal s-au transferat, astfel încât mare parte din povară a căzut peste mine. Să găsec oamenii potriviți, să-i aduc, să-i instruiesc și să-i ajut să-și întreprindă în rol a fost foarte greu pentru mine.

În ce privește biserica, toate lucrurile mergeau de minune, numai eu simțeam că alunec cu toată viteza pe deal în jos, gata să mă zdrobesc de vatră. Încercam să găsec o metodă să sar jos înainte să mă prăbușesc. Am vorbit cu soția despre problema asta și am hotărât că nu putea fi planul lui Dumnezeu.

În primul rând, n-are importanță dacă toate lucrurile merg strună din punct de vedere profesional, din moment ce stresul intens și frecvent nu era modul de viață pe care mi-l doream. Mi-am dat seama că viața spirituală nu mă ajută – eram epuizat și împovărat. M-a cuprins o stare de apatie. Nu eram în stare să reacționez cum se cuvine. Am știut că nu sunt în regulă când am văzut modul în care Dumnezeu

lucra în biserică, dar mie nu-mi prea păsa fiindcă eram prea obosit. Timp de câteva luni am făcut greșeala să fiu indiferent la gândul că voi trece și peste asta. Am crezut că aveam nevoie de două săptămâni de vacanță. Dar o vacanță de două săptămâni n-avea să rezolve problema stresului acumulat de atâta vreme. O vacanță îți poate încărca bateriile până la o vreme, dar ele se pot goli foarte ușor dacă nu ai nicio rezervă.

Slavă Domnului că investisem în relații înainte de asta. Relațiile sunt vitale. Dacă n-ai investit în ele înainte de perioada critică, nu vei avea puterea sau capacitatea să-ți faci relații când ai nevoie cu adevărat de ele. „Prietenii mei în credință” mă cunoșteau destul de bine, mă înțelegeau și mă iubeau. Erau înțelepți și am avut încredere să le spun, „Uite în ce stare am ajuns”, pentru că nu mă priveau ca pe un ratat. Am discutat cu ei crezând că lucrurile s-ar putea schimba dacă vom pune la cale un plan.

Am început să le explic oamenilor din jurul meu schimbările pe care urma să le fac în programul meu și motivele pentru care aveam să le fac. Am cerut ajutorul oamenilor să-mi protejez orarul. Mi-am dat seama că o parte din planul meu îmi asigura mai mult timp petrecut cu Domnul.

De multe ori vrem ca Dumnezeu să ne scape în mod miraculos și urgent. Dar Dumnezeu vrea să ne disciplineze – nu în sensul să ne pedepsească – ci să ne instruiască și să ne ajute să ne întărim. Printr-un astfel de proces am trecut în ultimele câteva luni, și a fost minunat. Deși au trecut săptămâni și luni, sunt pe cale să ies din perioada aceea extrem de istovitoare și stresantă.

ANUMITOR SLUJITORI LE VINE FOARTE GREU SĂ-ȘI PUNĂ CĂSNICIA ȘI FAMILIA ÎNAINTEA BISERICII. MAI ÎNTÂI, CE LE-AȘI SPUNE UNOR ASTFEL DE SLUJITORI? APOI, CUM VĂ MENȚINEȚI VOI CĂSNICIA ȘI FAMILIA SĂNĂTOASE?

PALMER: Dacă nu ne punem prioritățile în ordine, Dumnezeu va permite un eveniment tragic în viața noastră care să ne ajute să o facem. Este responsabilitatea mea – nu a diaconilor sau a soției mele – să-mi pun viața personală și prioritățile în ordine în ce privește familia.

Iată câteva lucruri practice care ne-au ajutat pe noi ca familie. Petrecem timp împreună fără să implicăm biserica. Ne punem copiii înaintea membrilor din biserică. Au fost momente în slujire când trebuia să fiu acasă cu copiii, dar careva dintre enoriași îmi cerea ajutor, așa că sunam acasă și spuneam, „Nu pot veni acasă. Trebuie să rămân cu cutare și cutare.” De multe ori greșeam. Urgențele pot apărea, iar copiii mei înțeleg asta. Dar eu trebuie neapărat să-mi iau angajamentul acesta față de copiii mei.

Îmi amintesc când ne plănuiserăm să mergem cu familia în vacanță, iar un cuplu mi-a cerut să le officiez căsătoria. M-am uitat în calendar și le-am spus că aveam un alt angajament în ziua aceea.

M-au întrebat: „Ce trebuie să faceți?”

Le-am răspuns: „Mi-am luat un angajament față de familie.”

Mi-au spus: „Nu puteți schimba?”

Le-am spus: „Da, aş putea, dar nu voi schimba. Soţia mea nu are un alt soţ, iar copiii mei nu au un alt tată. Trebuie să onorez promisiunea aceea.”

La începutul slujirii mi-a fost tare greu să fiu la fel de ferm. Mă simţeam obligat să fiu mereu la dispoziţia celor care aveau nevoie de orice fel de ajutor.

Cu aproximativ un an în urmă, soţia m-a sunat la ora 5 după masă şi mi-a spus, „John, am făcut rost de o dădacă pentru Bethany în seara asta. Trebuie să petrec timp cu tine.”

M-am uitat în registrul cu audienţe şi i-am spus, „Am o întâlnire cu bordul în seara asta. Te resun imediat.” L-am sunat pe preşedintele bordului şi i-am spus, „Trebuie să îmi

9:30 seara până la ora 11:00. Astfel de momente îi ajută pe copiii şi soţia mea să înţeleagă că ei sunt prioritatea mea.

CUM POT PASTORII SĂ SE PĂSTREZE INTEGRI DIN PUNCT DE VEDERE SEXUAL?

LINDELL: Este important să petrecă zilnic timp în rugăciune înaintea Domnului şi în Cuvânt. De asemenea, este nevoie să te înconjori cu oameni faţă de care să vrei să fii transparent. Am viaţă de părtăşie zilnică cu Domnul şi oameni care îmi cer socoteală şi care îmi pun întrebări dificile. Ei nu sunt intimidati de poziţia mea. Ei mă văd dincolo de slujba de pastor şi nu fac presupuneri.

**Ca să echilibrez cererile slujirii cu
nevoia de a creşte spiritual, mai întâi
mă asigur că mă întâlnesc zilnic cu Isus.**

– Palmer

petrec seara cu soţia. Ea ştie că am o întâlnire cu bordul, dar spune că are nevoie să fim împreună acum. În 20 de ani de slujire nu mi-a făcut niciodată așa ceva. Putem suspenda sau amâna întâlnirea cu bordul sau vă întâlniți fără mine.”

El mi-a răspuns, „De ce să nu ne întâlnim şi fără tine?”

Așa că eu şi soţia mea am ieşit să luăm masa. Eram la mai puțin de doi kilometri de biserică, luând cina, în timp ce bordul era la întâlnire. Nu toți pastorii pot să facă asta. Poate că în unele cazuri, datorită nestatorniciei bisericilor, este mai bine pentru pastori să amâne întâlnirea. Dar am folosit exemplul acesta ca să subliniez nevoia de a fi sensibili față de cei din familie. Când suntem cu ei atunci când au nevoie de noi, nu se vor simți prost în momentele în care vom fi nevoiți să fim departe de ei.

LINDELL: Eu și copiii mei avem o înțelegere: eu mă duc la jocurile lor, ei vin să mă audă predicând. E un fel de îmi-dai-îți-dau. Familia mea înțelege că sacrificiile sunt de ambele părți. Există momente când familia are nevoie de tine și altele când biserica are nevoie de tine. Pastorul trebuie să-și învețe biserica faptul că nu este responsabilitatea lui să fie peste tot, oricând și pentru orice. Nu-i rezonabil.

Soția mi-a spus, „Există o provocare constantă de care nu poți scăpa. Întotdeauna va exista tensiunea de a alege să fii cu biserica sau să fii cu familia. Mulți oameni fac greșeala să nu profite de momentele pe care le au cu adevărat.”

Părinții ar face un mare bine dacă și-ar stinge televizoarele și s-ar ocupa de copiii lor. Copiilor noștri le place să stea în camera de zi și să vorbească cu noi (copiii mei au 14, 15 și 16 ani). Seara trecută stăteam cu toții întinși povestind de la

PALMER: Iov 31:1 spune, „Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare.” Psalmul 101:3 spune, „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei.” Este important să conștientizezi gravitatea păcatului sexual. Trebuie să recunoaștem faptul că poziția noastră de pastori, carisma și talentul nostru, nu ne vor scuti de pagubele spirituale pe care le implică păcatul sexual nici în viața noastră spirituală, și nici în viața celorlalți. Trebuie să veghem asupra gândurilor noastre și să le facem roabe. Trebuie să fugim de imoralitate.

Bineînțeles că trebuie să luptăm pe două fronturi: cel spiritual, care are loc pe tărâm spiritual și cel fizic, pe care îl dăm la nivelul voinței, prin disciplinare. Trebuie să ne păzim ochii de senzualitate și să lăsăm ca imaginația noastră să rabde foame. În felul acesta fugim de imoralitate. Niciodată nu-i ușor.

RICK WARREN IDENTIFICĂ PATRU TRĂSĂTURI ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE: PASTOR DE DURATĂ, SCOP CLAR, ORGANIZAȚIE PUTERNICĂ ȘI ȚINTĂ PRECISĂ. CUM RĂSPUNDEȚI LA ACESTE AFIRMAȚII?

PALMER: Nu sunt într-un tot de acord cu Rick Warren în privința menținerii sănătății bisericii ca organizație puternică. Dar sunt de acord cu celelalte trei, la care mai putem adăuga alte câteva.

O biserică sănătoasă are o misiune sau viziune în mod clar cristocentrică, ce are legătură cu scopul precis al lui Cristos – să ajungă la cei pierduți. O biserică poate să sporească, dar nu neapărat în sănătate, dacă nu întinde mâna celor pierduți. O biserică sănătoasă ucenicizează oameni mântuiți. O biserică sănătoasă își mobilizează enoriașii la o slujire eficientă și dătătoare de viață. Eficiența bisericilor noastre

se poate măsura mai degrabă prin slujirea oamenilor noștri de-a lungul săptămânii în locurile unde au influență sau la muncă decât prin numărul celor care frecventează slujbele. O biserică sănătoasă se reînnoiește spiritual prin intermediul rugăciunii. De asemenea, are o dragoste profundă pentru ceilalți dovedită prin sporirea sentimentului de apartenență. În cele din urmă, o biserică sănătoasă este unită.

LINDELL: Unitatea și rugăciunea sunt importante. Dacă nu există unitate, nu prea există nimic. În ce privește aspectul „un scop clar”, poți avea un scop clar, dar are acesta vreo definiție biblică?

Singura trăsătură pe care aș adăuga-o ar fi deschiderea de a-și pune încrederea în Domnul, nu în tehnicile omenești. E ușor să reduci creșterea bisericii la o formulă sau la o serie

Atunci când nu există nici o cameră unde să fii protejat de întreruperile zilnice, stresul începe să crească iar tu te simți grăbit, grăbit și iar grăbit.

– Lindell

disciplineze, să se considere niște atleți de renume. Pavel spune că toți cei care se luptă la jocuri se supun la tot felul de înfrânări (vers. 25). Dacă vreau să mă disciplinez, trebuie să mă consider un atlet de renume. El nu mănâncă ce vrea. Nu face doar exerciții care îi plac. El se supune unui regim. Mulți atleți au instructori.

În versetul 27, Pavel spune, „Mă port aspru cu trupul meu.” Nu-i tocmai încurajator, dar dacă vrem să ne disciplinăm, vom avea parte de durere.

Un alt lucru la care face Pavel referire este păstrarea privirii asupra țintei. El spune că nu se luptă cu pumnul în vânt, ci cu unul care vrea să obțină premiul. Nu vrea să fie descalificat. În Filipeni 3:14, Pavel vorbește despre alergarea spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Cristos Isus. Trebuie să ne păstrăm privirea ațintită spre acest scop.

de tehnici de marketing. Poți să atragi o mulțime sau să aduni un grup, dar a crescut Împărăția cu adevărat? Vrem rezultate și cifre, dar pericolul este să ai o mulțime, și să nu ai congregație. Am început prin Duhul și ne putem menține numai prin lucrarea lui Dumnezeu realizată de Duhul Sfânt.

AUTODISCIPLINAREA ESTE UN ASPECT CENTRAL ÎN VIAȚA UNUI PASTOR SĂNĂTOS. CE AȚI SPUNE UNUI PASTOR NEDISCIPLINAT? CE PAȘI TREBUIE SĂ FACĂ UN PASTOR SĂ SCHIMBE STAREA ACEEA?

LINDELL: Dacă ne lipsește disciplina în vreuna din domeniile vieții, toate celelalte domenii sunt afectate. Nu-ți poți compartimenta viața și să spui că ești indisciplinat numai într-un singur domeniu. Dacă nu ești disciplinat în alimentație, în mod invariabil îți afectează alte aspecte din viață la nivel spiritual și mental. Lipsa de disciplină în oricare dintre domenii este în detrimentul stabilirii unei vieți disciplinate la nivel spiritual. Dacă nu sunt disciplinat într-un domeniu, trebuie să recunosc lucrul acesta și să dau voie altcuiva să mă tragă la răspundere. Nu-i suficient să-ți pară rău – ci trebuie să stabilești un plan ca să remediezi problema. Pavel i-a spus lui Timotei să-l urmeze pe el, deoarece el îl urma pe Cristos.

PALMER: Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 9:24 îmi plac în mod deosebit: „Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul.” Îi încurajez pe oamenii care se străduiesc să se

ÎN FINAL, CARE AR FI CÂTEVA GÂNDURI PE CARE LE-AȚI LĂSA SLUJITORILOR CARE POATE SE LUPTĂ CU PROBLEME DE SĂNĂTATE ÎN VIAȚA, LUCRAREA SAU ÎN BISERICA LOR?

PALMER: În primul rând, să-și aducă aminte că prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Și nu doar la nivel fizic, ci și spiritual, emoțional și mintal. Isus este vindecătorul nostru.

În al doilea rând, Dumnezeu îi folosește adesea pe cei mai apropiați de noi să ne ajute în procesul de vindecare. Când fiul meu, Jonathan, era mai mic, i-a intrat o așchie în deget. Mama lui a sterilizat un ac și a încercat să-i scoată așchia. Pe când se lupta să i-l scoată, el a început să plângă, iar agitația lui a făcut imposibilă scoaterea așchiei din deget. L-am luat pe Jonathan în poala mea, l-am înconjurat cu brațele și i-am ținut degetul strâns vreo cinci secunde. În acel timp, mama a reușit să-i scoată așchia. Când a aflat că a scăpat de așchie, a sărit jos din brațele mele și s-a dus înapoi să se joace. Cu vreo patru ore mai târziu, Jonathan a venit la mine cu un zâmet uriaș pe față și mi-a spus, „Tati, degetul meu e mai bine. Dumnezeu mi-a vindecat degetul, iar tu și mami L-ați ajutat.” N-am uitat niciodată răspunsul lui. El ilustrează faptul că Dumnezeu este cel care vindecă, dar El se folosește de oameni să ne încurajeze și să ne ajute. De fapt, oamenii aceia ne supără un pic, dar Dumnezeu ne vindecă prin intermediul aceluia proces. Nu există problemă pe care

Dumnezeu să n-o vindece, dacă te supui domniei Lui și celor care te trag la răspundere cu dragoste.

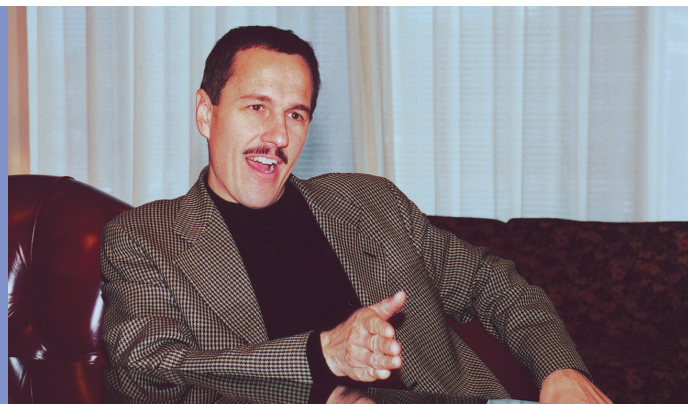
LINDELL: Noi suntem în proces de desăvârșire aici, și dacă privim la Domnul, suntem schimbați din slavă în slavă. Trebuie să ne străduim să facem tot ce putem, dar chiar și așa nu putem fi desăvârșiți. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Dușmanului îi face plăcere să ne amintească de imperfecțiunile noastre. Îi place să ne facă să ne simțim incompetenți, pentru că imperfecțiunile ne descalifică. Asta nu-i dă dreptul cuiva care se complăce într-o stare păcătoasă să fie un pastor sănătos.

Dar în același timp, chiar și după ce facem tot ce stă în puterea noastră, tot suntem departe de perfecțiune.

Dar suntem recunoscători că avem un Domn care poate să suplinească eforturile noastre, așa neînsemnate și slabe, cu puterea Sa. În plus, purtăm comoara aceasta în vase de lut. Ce sunt eu? Pavel spunea că este doar un vas de pământ care ascunde o comoară. Așadar, cei care nu sunteți unde ați vrea să fiți sau poate nu sunteți în starea în care ar trebui să fiți, priviți la Domnul. El vă va ajuta în acele momente de slăbiciune. Când suntem slabi, mulțumesc lui Dumnezeu că El este puternic.

Am început în Duhul și putem fi susținuți în lucrarea lui Dumnezeu numai prin Duhul.

– Lindell

BISERICA CONDUSĂ DE SCOPURI **CREȘTEREA EI FĂRĂ COMPROMITEREA MISIUNII ȘI A MESAJULUI** **» RICK WARREN**

Fiecare biserică este condusă de ceva. Tradiția, banii, programele, chiar și clădirile o biserică trebuie să devină condusă de Isus spre îndeplinirea scopurilor ei.

Rick Warren, pastorul fondator al Bisericii Saddleback, împărtășește o strategie verificată, alcătuită din cinci părți, care va ajuta biserica ta să devină . . .

- mai caldă prin părtășie
- mai profundă prin ucenicie
- mai puternică prin închinare
- mai extinsă prin slujire
- mai mare prin evanghelizare.

Descoperă aceleași învățături și principii practice pentru creșterea unei biserici sănătoase pe care Rick le-a predat la peste 100.000 de pastori și conducători de biserici din peste 100 de țări. Biserica – o pasiune, o viziune, ne schimbă centrul atenției de la programele de construcție a bisericii pentru a pune accentul pe procesul de dezvoltare a oamenilor. Warren spune: „Dacă vă veți concentra atenția asupra dezvoltării oamenilor, Dumnezeu va zidi Biserica.“

454 p. • 14 x 20,5 cm • 34 lei

DUPĂ CHIPUL LUI CRISTOS

de Almon M. Bartholomew

În primul capitol din Genesa, pomii, iarba și orice viețuitoare din ceruri, de pe pământ și din mare se înmulțeau după soiul lor. Planul divin pentru fiecare generație sănătoasă este să dea viață sănătoasă fiecărei generații care îi urmează.

Tema *Pastor sănătos – biserică sănătoasă* întruchipează același principiu. Există un raport direct între un pastor sănătos și o biserică sănătoasă. Dacă principiul „fiecare se înmulțește după soiul lui” este vital, gândește-te ce consecințe are acest principiu pentru biserica de astăzi și de mâine.

Acest articol se concentrează asupra unui aspect al acestui subiect – un pastor sănătos este unul care se aseamănă cu Cristos. Modelul nostru fără cusur este Isus Cristos, Marele Păstor al oilor (Biserica Sa). Este imperativ necesar ca imaginea proiectată de acest model să fie automat identificat în pastor, un pastor „junior” al turmei lui Dumnezeu. Expresia esențială a aceluși model de conducere va avea un efect profund asupra vieții bisericii atât la nivel individual, cât și comunitar. Lipsa modelului distorsionează și distruge scopul pe care l-a intenționat Cristos pentru trupul Său. Semnele vitale ale vieții spirituale atât în viața pastorului, cât și în cea a bisericii trebuie să oglindească cu adevărat asemănarea cu Cristos într-un mod vizibil. Această oglindire ia o înfățișare triplă:

Semnele vitale ale vieții spirituale din viața pastorului și a bisericii trebuie să includă claritatea cu care este oglindită asemănarea acestora cu Domnul nostru.

DEZVOLTARE INTERIOARĂ

Ca să asimilezi principiile lui Cristos, nu-s suficiente experiențele de suprafață și superficiale. Însușirea și dezvoltarea lor se datorează practicării părtășiei cu Dumnezeu. Am fost mereu intrigat și copleșit de titlul cărții lui Thomas a Kempis, Imitațiunea lui Cristos. Textul scris de acest călugăr german prin naștere, din secolul al XV-lea, a avut un impact profund asupra lumii creștine, în mod deosebit asupra liderilor Reformei – inclusiv asupra lui Martin Luther. Fundamentul biblic al principiului iubirii divine, care își are rădăcina în natura lui Dumnezeu Însuși, devine motorul motivațional constant al vieții creștine. Fiecare nivel al funcției umane este sfințit prin intermediul harului special. Viața lui Cristos este reprodusă în viețile slujitorilor Săi.

Acest tip de autenticitate este absolut necesar în slujire astăzi. El se obține prin asimilarea Cuvântului lui Dumnezeu, iar creșterea lui prin timpul petrecut în prezența Sa. Pe măsură ce omul îl urmează pe Cristos, pas cu pas, dobândește tot mai mult chipul Lui.

Îndemnul apostolului Petru este esențial în această privință. În primul capitol din a doua sa epistolă, el încurajează cititorii la o viață și evlavie autentică, acestea fiind posibile doar prin puterea Lui, care se manifestă într-o viață slăvită și virtuoaasă. Prin „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe”, noi devenim „părtași firii dumnezeiești” a lui Cristos (v.4). În acest proces, El ne face imuni la stricăciunea care este în lume prin poftă.

Împăratul David a spus „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalm 119:11). Neprihănitul om al lui Dumnezeu din Psalmul 1, care crește ca un pom sădit lângă ape, își găsește plăcerea în cugetarea asupra Cuvântului lui Dumnezeu zi și noapte.

Când Ezechiel a fost autorizat să profețească, i s-a dat sulul Scripturii și a primit poruncă să-l înghită. El așa consemnează: „El mi-a zis: «Fiul omului, hrănește-ți trupul... cu sulul acesta». L-am mâncat și în gura mea a fost dulce ca mierea. Apoi mi-a zis: «Fiul omului, du-te la casa lui Israel și spune-le cuvintele Mele»” (Ezechiel 3:3,4). Dacă Dumnezeu prescrie Cuvântul Său pentru suflet, nu accepta un substitut generic.

În Ioan 17, Isus a cerut sfințirea ucenicilor Săi prin Cuvântul Lui. Apoi a continuat, „Cuvântul Tău este adevărul.” Timpul pe care l-au petrecut acești bărbați în privat ascultând învățăturile Lui, privindu-L cum umbla printre tot felul de oameni și cum slujea, a lăsat o amprentă de neuitat în viața lor. Nu există scurtătură ca să devii asemenea lui Cristos. Aceleași învățături care au modelat viețile primilor ucenici trebuie să lucreze și în viețile slujitorilor lui Cristos de astăzi.

Asemănarea noastră în Cristos crește în măsura în care petrecem timp în prezența Lui. Cei 12 ucenici au petrecut trei ani în prezența lui în fiecare zi. Ei i-au văzut viața de

rugăciune. Au fost martori la lucrările Lui miraculoase. Au auzit predicile Lui energice și învățăturile Lui unice. Au învățat din exemplul vieții Lui și din abilitățile Lui de a trata cu oamenii, indiferent că era printre prieteni sau dușmani. S-au desfătat cu valorile Lui. A fost o părtășie intimă și fascinantă care le-a schimbat viața.

Astăzi noi nu avem privilegiul de a umbla în prezența Lui vizibilă. Totuși, pentru noi e valabilă prezența Duhului Sfânt, care ia lucrările lui Cristos și ni le descoperă nouă. El a venit să-L facă de cunoscut pe Cristos. Apostolul Pavel a surprins acest adevăr în 2 Corinteni 3:18, „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Cristos ia chip în noi. Biblia afirmă în mod clar că noi vom purta chipul lui Cristos nu numai în viața care va veni, ci va trebui să purtăm chipul Lui în lumea noastră: „Și după cum am purtat chipul (omului) celui pământesc, tot așa vom purta și chipul (Omului) Celui ceresc” (1 Corinteni 15:49).

EXPRIMARE EXTERIOARĂ

Creșterea spirituală interioară a unui pastor sănătos se va reflecta în exterior. Lucrul acesta ne conduce la exprimarea exterioară a asemănării cu Cristos, care este esențială într-o slujire eficientă. Cristos trebuie să fie evident în fiecare aspect al vieții omului. Avem nevoie de ceva mai mult decât de o aplicație ușor voalată. Scriptura este clară, „Așa cum gândește omul în inima lui, așa este el” (Proverbe 23:7, în traducere liberă).

De asemenea, Isus a avut ceva de spus despre exprimările inimii: „Căci din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34). A mai spus „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Slujirea este condiționată de păstrarea unei inimi sănătoase, iar dacă slujirea este sănătoasă și biserica va fi sănătoasă.

Care sunt acele trăsături de caracter atât de evidente la Isus și atât de necesare pentru noi care am avut parte de chemarea Lui? Roada Duhului enumerată de Pavel se regăsește cu certitudine printre acele trăsături. Iar acestea sunt „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 2:20).

1 Petru 5 îi îndeamnă pe prezbiterii să păstorească cu grijă turma lui Dumnezeu, urmând modelul lui Isus. Slujba aceasta nu trebuie îndeplinită fără bucurie, ca o corvoadă, ci de bunăvoie. Din moment ce El ne-a chemat, vrem să-L mulțumim pe Dumnezeu conștiinți fiind în profunzime de chemarea Lui. Nu există loc pentru lăcomie sau câștig mârșav. Trebuie să slujim cu înflăcărare, nu să stăpânim turma lui Cristos. El ne amintește că ziua răsplătirii va veni la arătarea lui Cristos.

Dovezile exterioare de ospitalitate, autocontrol (autodisciplină), smerenie și predicare a unei doctrine sănătoase întruchipează modelul de ucenicie pentru cei care primesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Atât apostolul Pavel, cât și apostolul Iacov compară slujitorii lui Dumnezeu cu niște „soți”. 2 Timotei 2:6 sugerează faptul că plugarul destoinic este cel care are mai întâi parte de recoltă. Dacă plugarul este cel care beneficiază de recoltă, atunci în plan spiritual putem presupune că slujitorul trebuie să fie părtaș la aceeași hrană spirituală pe care o dă bisericii sale. În Epistola lui Iacov, plugarul este îndemnat să aibă răbdare până ce recolta ajunge la coacere. În ambele lecții desprinse din pasajele menționate anterior, comportamentul soților este oferit drept model în acest sens.

Pavel are un antidot puternic pentru persoanele gâlcevitoare. Mult prea des, slujitorii plătesc cu aceeași monedă și răspund cu aceeași sete de răzbunare ca cei care le greșesc. Această ieșire din fire va distruge lucrarea lui Dumnezeu. În astfel de situații, Pavel prescrie un tratament preventiv, foarte bun, pentru cei care vor să fie pastori sănătoși: „Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința ca să ajungă la cunoștința adevărului; și venindu-și în fire, să se desprindă din cursa Diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” (2 Timotei 2:24-26).

Pavel își continuă îndemnul când îi scrie lui Tit: „Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană, nu încăpățânat, nici mândru, nici datat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav” (Tit 1:7).

Fiecare dintre apostoli pune accentul pe răbdare în vremuri de suferință, pierderi și greutăți. Dovezile exterioare de ospitalitate, autocontrol (autodisciplină), smerenie și predicare a unei doctrine sănătoase întruchipează modelul de ucenicie pentru cei care primesc Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste calități dau veridicitate Evangheliei.

Epistolele pastorale sunt pline de instrucțiuni clare pentru slujitorul lui Dumnezeu care își demonstrează credința în mod eficient și cu credincioșie. Nu putem face ucenici până nu trăim noi înșine Evanghelia. Pavel a înțeles adevărul acesta când i-a scris lui Timotei și i-a spus: „Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea” (2 Timotei 3:10).

DINAMICĂ ETERNĂ

Odată ce ne-am însușit credința prin creșterea noastră spirituală și am demonstrat-o lumii, slujirea noastră trebuie să aibă și o dinamică ce nu se limitează în timp. Termenul dinamic este utilizat cu un scop. Credința noastră nu este una pasivă încătușată de apatia tradițiilor. Credința este vie, acționează și are scop.

Acest dinamism este frecvent întâlnit în cartea Faptelor. Împărăția lui Dumnezeu a crescut de la 120, la 3000, la

EXISTĂ VREO LEGĂTURĂ DIRECTĂ ÎNTRE UN PASTOR SĂNĂTOS ȘI O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ?

Nu există niciun dezacord între ceea ce obține pastorul prin pregătirea lui și ceea ce oferă el bisericii prin slujirea lui. El oferă doar ce are. Stanley Cohen, profesor la Glassboro State College din New Jersey susținea în cursul lui „Psychological Foundations of Education” (Bazele psihologice ale educației) că „Este imposibil să transmiți informații fără să transmiți valori.” Afirmatia această merită luată în seamă. Un slujitor nu învață, predică sau cârmuiește în van. Ceea ce pătrunde prin orificiul de intrare, trecând prin persoana pastorului, va trece de asemenea și prin orificiul de evacuare. Enoriașii săi vor fi recipienții acelei slujiri, fie ea curată sau pângărită. Sănătatea bisericii locale depinde foarte mult de sănătatea spirituală și de resursele pastorului. Dovezile stau mărturie.

În biserica în care am crescut și ne-am maturizat în lucrare timp de 37 de ani am fost binecuvântați cu trei pastori. Fiecare dintre ei a avut o influență pozitivă profundă asupra noastră. Niciunul dintre ei n-a lăsat loc de scandal și compromis. Au fost învățați remarcabili în Cuvânt și ne-au învățat bine. Erau înclinați spre spiritualitate și ne-au transmis și nouă această tendință. Aveau un adevărat har în tratarea oamenilor și erau buni administratori ai bisericii. Pe lângă toate acestea, erau cu adevărat smeriți în slujirea lor înaintea noastră. Niciunul dintre ei nu părea conștient de profunzimea pe care lucrarea și persoana lor au ajuns să o exercite asupra noastră. În toată această perioadă, mai mult de 15 tineri au fost chemați și instruiți pentru slujire. Pastorii sănătoși au produs o biserică sănătoasă.

– Almon M. Bartholomew,
Queensbury, New York

5000 și apoi la mulțimi – și s-a răspândit din capitala iudaică până în capitala Imperiului Roman și de acolo pretutindeni

NU EXISTĂ SCURTĂTURI PENTRU A DEVENI ASEMENEA LUI CRISTOS

Nu există scurtătură ca să devii ca și Cristos. Prin 1960, pe când eram încă în New Jersey, am îngropat 27 de membri. Aceștia erau printre cei mai rugativi, mai buni platnici ai zeciuielii, mai plini de compasiune, mai dedicați și mai maturi sfinți ai bisericii. Ca mulți alți pastori aflați în aceeași situație, am dat glas plângerii mele înaintea Domnului. „Aceștia sunt dintre cei mai buni oameni din biserică. Îmi vor lipsi așa de mult.” Apoi L-am întrebat: „Doamne, de ce sunt aceștia atât de greu de înlocuit?”

Mi s-a părut că-L aud vorbind inimii mele și spunându-i: la mult timp să-i depășești.

Trăim într-o vreme în care totul ni se oferă instant. Suntem chemați să fim sfinți, dar procesul acesta nu se întâmplă peste noapte. Generalul William Booth, fondatorul Armatei Salvării, și-a câștigat renumele spunând, „Stă în natura focului să prefacă tot ce atinge în foc. Scriitorul Epistolei către Evrei ne aduce aminte că Dumnezeu nostru este un foc mistuitor!” Ca pastori trebuie să stăm în prezența focului prezenței Sale și să-l permitem, oricât ar dura, să ne facă asemenea Lui.

Un alt exemplu care se potrivește foarte bine în acest context este următorul: nimeni nu trebuie să spună saramurii ce să facă. Ea va face ce stă în firea ei să facă. În proces, se introduc castraveții în saramură odată cu celelalte condimentele. La momentul potrivit, saramura își face efectul. Uimitor, castraveții devin murați. Totuși, nimeni nu pune castraveți la murat luni seara ca să îi scoată murați marți dimineața. Trebuie ca murarea să își încheie procesul. Câtă nevoie avem să fim îmbibați de prezența lui Dumnezeu! Nu există scurtături în procesul de asemănare cu Cristos.

– Almon M. Bartholomew,
Queensbury, New York

în principiu în timpul Reformei prin trezirile dinamice și renașterea care a urmat. Această înviorare a deschis uși pentru ca milioane de oameni să ia Împărăția cu năvală din moment ce Evanghelia a făcut înconjurul lumii. Dacă dorim să avem parte de o astfel de năvală mântuitoare și creștere spirituală, este absolut vital ca biserica să fie sănătoasă și vie din punct de vedere spiritual. Iar cheia îndeplinirii acestei misiuni sunt slujitorii sănătoși ai Evangheliei.

Odată ce ne concentrăm asupra calității veșnice a acestui dinamism, ea ne conduce la valoarea eternă a Evangheliei și a mesagerilor ei. În Ioan 15, Isus le-a spus ucenicilor ca I-a rânduit să aducă roadă, și roada aceasta să rămână.

În 1 Corinteni 3, Pavel folosește o altă metaforă, asemănând slujitorii lui Dumnezeu cu niște meșteri zidari. Mai spune, de asemenea, că suntem „împreună lucrători”. Pavel pune accent pe importanța construirii unei clădiri vrednice de temelie care a fost deja așezată – Isus Cristos. Această biserică a fost zidită să dureze pentru veșnicie.

Nu ne putem permite să facem lucrarea de proastă calitate. De fapt, Pavel însuși spune că toată lucrarea noastră va fi supusă testului focului. Dacă materialele folosite în lucrarea noastră sunt „lemn, fân și trestie”, ele vor arde. Numai „aurul, argintul și pietrele scumpe” vor rezista la test. Pastorii trebuie să aibă o perspectivă sănătoasă asupra consecinței eterne a muncii lor. E greu să îmbunătățești versul, „Doar o viață (ai), care va trece curând; Doar ce-ai lucrat pentru Cristos va rămâne.”

Cum poate această dinamică să conteze acum pentru eternitate? Isus ne-a însărcinat să mergem în toată lumea și să vestim Evanghelia fiecărei făpturi. Dar ne-a și înștiințat în mod clar să facem ucenici din acești convertiți. Apostolul Pavel i-a explicat foarte bine lui Timotei: „Dar tu, copilul meu, întărește-te în harul care este în Cristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine în fața multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” Trebuie să existe continuitate de la o generație la alta. Aceasta este natura dinamicii eterne.

Marele Medic se prezintă să aducă vindecare. Haideți să aducem viețile noastre înaintea Lui pentru o examinare atentă. În Ieremia 8:21-22, profetul lacrimilor preia jalea lui Dumnezeu: „Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, mă doare, m-apucă groaza. Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului meu?”

Pastorilor, noi suntem medici pentru suflet. Este absolut necesar ca noi să avem o sănătate bună dacă trebuie să răspundem plângerii din Ieremia. Cheia unei biserici sănătoase este un pastor sănătos.

ALMON M. BARTHOLOMEW
este fost prezbiter general în cadrul
Assemblies of God și locuiește în
Queensbury, New York.

în lumea cunoscută de atunci doar pe parcursul unui singur secol. Și lucrul acesta a fost posibil fără tehnologia avansată cu care suntem astăzi obișnuiți. Slujitorii lui Dumnezeu au umblat cu El îndeaproape, iar lucrul acesta a fost vizibil și a modelat destinul veșnic a milioane de oameni, inclusiv a celor care s-au alăturat Împărăției în secolele următoare.

Biserica a suferit o decădere spirituală în timpul Evului Mediu Întunecat. Ea a început să-și recâștige sănătatea

SĂMÂNȚĂ SEMNIFICATIVĂ – SECKERIȘ CONTINUU

ZECE PRINCIPII ALE SEMĂNATULUI

Partea a-4-a

de Rick Thomas

Cele mai multe probleme cu care se confruntă lumea contemporană se datorează eșecului în administrare. Nu am tratat cu seriozitate ce-am primit de la Dumnezeu sau nu le-am folosit cu înțelepciune.

La creație, după ce Dumnezeu a creat omul și femeia, i-a binecuvântat și le-a spus: „*Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ*” (Genesa 1:28).

Care a fost rezultatul acestei *stăpâniri*? Mulți au avut de suferit datorită războaielor, foametei și sărăciei.

Ca oameni, am abuzat de responsabilitatea noastră, semănând mai mult în fire decât în duhul – și ne mai mirăm de ce atâta neorânduială!

Mă uimește faptul că oamenii își doresc tot ce are Dumnezeu de oferit, deși ei nu-și doresc să împlinescă poruncile Lui. Ar fredona mai degrabă melodia lui Frank Sinatra „Am făcut cum am vrut!”

Obişnuiesc să întreb de la amvon:

- „Câți doriți mâna lui Dumnezeu peste viața voastră?” Și fiecare credincios răspunde, „Da Doamne!”
- „Câți doriți ca Duhul lui Dumnezeu să se prezinte în chip minunat?” „Amin!”
- „Câți vreți semne și minuni în viața voastră?” „Da, da!”
- „Câți vreți ca binecuvântările lui Dumnezeu să se manifeste în mod vădit și tangibil?” „Da, Doamne!”
- „Câți doriți să trăiți în curăție și neprihănire înaintea lui Dumnezeu?” „Ne mai gândim, Doamne.”

Ei ezită și n-au nici o tragere de inimă să facă tocmai lucrul de care depinde secerișul lor. Biblia spune: „*Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut, Domnul dă îndurare și*

slavă, și nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană” (Psalm 84:11).

Toți vrem să luăm parte la masa de sărbătoare, deși Domnul nu încetează să întrebe, „Ce-ați făcut cu ce v-am dat? Cum semănați sămânța?”

Permite-mi să-ți împărtășesc aceste zece principii ale semănatului:

1. Semănatul și seceratul trebuie să devină un mod de viață.

Acestea nu sunt activități cu care te îndeletnicești ocazional în încercarea de a-L convinge pe Dumnezeu să-ți binecuvânteze noua afacere sau un membru al familiei. Trebuie să fie un stil de viață care include tot ceea ce faci, 24 de ore din 24.

În mod normal, orice acțiune pe care o întreprindem produce un fel de răspuns. Conform celui de-al treilea principiu a lui Newton – pentru fiecare forță de acțiune există o forță egală de reacțiune.

Din acest motiv trebuie să ne mișcăm în ritmul și după tiparul semănării seminței bune, îngrijind planta și culegând

Principiul seceratului lăsat de Dumnezeu rămâne valabil tot timpul cât vor ținea vremurile.

roadele. Acesta ar trebui să devină consecință automată a administrării și modului nostru de viață.

2. Fiecare vorbă pe care o rostești e o sămânță semănată.

Ce-ți iese pe gură nu numai că demonstrează ce ai în inimă, ci îți și determină cursul vieții. Cuvintele noastre

pot să ajute sau să împiedice, să vindece sau să rănească și, conform Cuvântului, „*Moartea și viața sunt în puterea limbii*” (Proverbe 18:21).

Sunt convins că înțelegi faptul că ce faci astăzi este rezultatul direct al cuvintelor pe care le-ai spus ieri, luna trecută sau anii trecuți. Dumnezeu a stabilit acest principiu de la început – El a zis și lumea a fost creată.

Dumnezeu ne-a dat stăpânire nu numai asupra lumii, ci și asupra limbii noastre!

Dumnezeu ne-a dat stăpânire nu numai asupra lumii, ci și asupra limbii noastre!

Astăzi, când vorbim cu dreptate, credință și sub inspirația Duhului Sfânt, semănăm sămânța pe care o binecuvântează Dumnezeu.

3. Trebuie să anticipezi seceratul tot timpul.

Am întâlnit oameni care spun că sunt în așteptarea secerișului, deși nu demonstrează asta. Dacă li se întâmplă vreo nenorocire, răspund, „Știam că așa se va întâmpla!” Bineînțeles că anticipau o recoltă proastă!

Prietene, toate lucrurile negative ar trebui considerate anormale.

Am învățat în clasele primare că dacă lovesc un coleg, probabil că mă va lovi și el.

Iarăși e vorba de principiul acțiunii și reacțiunii. Așa că eu a trebuit să stabilesc ce fel de sămânță să folosesc ca să fiu în avantaj față de acei copii mai mari.

Trebuie să „vedem” rezultatele pe care ni le dorim – și să calculăm costul pentru a le obține. Începe dar să te uiți! „*Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș*” (Ioan 4:35).

4. Recunoaște că principiul seceratului este adevărul lui Dumnezeu, nu al tău.

Unora le place să scrie regulile ca să primească binecuvântarea Domnului. Ei vor să aleagă tipul de sămânță, proprietățile solului, chiar și orarul pentru semănat și udat. Iar atunci când nu obțin rezultatele dorite, bombăne și se plâng.

E timpul să conștientizăm faptul că trăim pe proprietatea Domnului, nu pe a noastră. El deține și ogorul, și profitul!

Cea mai bună metodă de semănare e să începi să cazi pe genunchi – literalmente. Cere în rugăciune călăuzirea lui Dumnezeu înainte să separi solul și să semeni micuța sămânță. Singurul „Almanah al fermierului” de care vei avea vreodată nevoie e Biblia. În ea vei găsi *ce, când, unde și cum* să semeni.

5. Începe să semeni sămânța acolo unde ești.

Cu toții am auzit scuze de genul:

- „Într-una din zilele astea voi începe să economisesc pentru viitor.”
- „Știi că ar trebui să predau la o clasa de la Școala duminicală, dar anul acesta sunt prea ocupat.”

- „Am un verișor pe care aș dori ca cineva să-l susțină ca martor.”

Chiar vrei seceriș? Dacă da, trebuie să începi de aici – și *acum!* Nu poți aștepta până ce toate lucrurile sunt bune și condițiile perfecte. Dacă te încrezi în Dumnezeu ca să te binecuvânteze financiar și totuși nu ai bani să semeni, începe cu ceva care are valoare pentru tine.

Dacă te rogi ca Domnul să atingă viața unui prieten, decide să fii tu instrumentul de care să se folosească El.

Dacă crezi că Dumnezeu răspunde rugăciunilor, începe să te rogi. Începe acolo unde ești. „... *iată că acum este ziua mântuirii*” (2 Corinteni 6:2)

6. Gândește-te că ți s-a promis o zi a seceratului.

Iată o întrebare la care vreau să te gândești: Ce ai face dacă ai ști că nu poți eșua? Te-ai lansa într-o nouă afacere sau ai alege să devii cântăreț? Sau să intri în lucrare?

Când mi s-a pus această întrebare, am răspuns, „Aș fi credincios în lucrul de care m-aș apuca, știind că ar progresa.” E mai mult decât o presupunere. Când umbli în voia lui Dumnezeu și semeni sămânța pe care o vrea El, nu poți eșua. El promite că seceratul nu va înceta „*cât va fi pământul*” (Genesa 8:22).

Dacă ești credincios în semănatul seminței, Domnul este credincios să-ți dea un seceriș.

7. În cazul în care recolta nu e bună, cere-I lui Dumnezeu să te ajute să o iei de la capăt.

Toți credincioșii fac greșeli, dar asta nu înseamnă că ar trebuie să încetăm să citim Biblia sau să mergem la biserică. Domnul ne dă posibilitatea să o luăm de la capăt.

Îți amintești de Iona? Dumnezeu i-a cerut să semene Cuvântul în orașul Ninive, deși el s-a revoltat și s-a dus la Tars. După ce a fost aruncat în mare și înghițit de o balenă, robul lui Dumnezeu și-a venit în fire. Iar atunci balena a suferit o indigestie și l-a aruncat pe Iona pe uscat. „*Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona, astfel: Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da*” (Iona 3:1-2). Dumnezeu i-a dat a doua șansă.

La fel s-a întâmplat și în cazul lui Petru – care a eșuat în mod tragic, renegându-L pe Domnul în mod public. Și totuși, după înviere, Isus l-a căutat prima dată pe Petru. El a căpătat iertare și a început să semene Evanghelia în viața a mii de oameni.

8. Recunoaște că semănatul și seceratul sunt spre binele tău.

Dumnezeu ți-a făcut această promisiune ție, nu altcuiva. Doar pentru că n-ai avut parte până acum de un anotimp îmbelșugat, nu înseamnă că nu vei avea.

E bine să crezi că Domnul îți va da seceriș pentru că e „principiul lui Dumnezeu” pe care El l-a pus în mișcare. Trebuie să crezi în el și *pentru* el!

Tatăl spune, „*Dați, și vi se va da*” (Luca 6:38). E o promisiune divină.

9. Crede că Dumnezeu va spori ceea ce ai dat.

Când strângi sămânța mărunță în pumn, ar putea să-ți cadă cu ușurință printre degete, dar încearcă s-o plantezi într-un pământ fertil și să o uzi și să vezi ce se întâmplă. Sămânța are o viață a ei proprie. Ea începe să se înmulțească – dându-ți și hrană, și lăsându-ți destule semințe de semănat pentru o recoltă chiar mai bogată.

Cuvântul lui Dumnezeu declară că „Cel ce dă sămânța semănătorului și pâne pentru hrană, vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre” (2 Corinteni 9:10). Domnul nu adaugă, ci înmulțește!

10. Înțelege că semănatul și seceratul își au vremea lor.

După potop, Dumnezeu a instituit iarna, primăvara, vara și toamna, iar tiparul acesta niciodată nu se schimbă. Există o vreme pentru semănat și o vreme pentru cules.

Niciun fermier nu va semăna o sămânță în pământ într-o zi, ca să se întoarcă următoarea zi și să întrebe: „Unde mi-e recolta?” Nu, el așteaptă până la vremea secerișului.

În copilărie, Iosif a avut un vis că va deveni un conducător într-o bună zi. Chiar și după ce a fost vândut ca rob și trimis în Egipt, el a așteptat cu răbdare momentul în care visul lui avea să se adevărească. Visul s-a împlinit la timpul lui Dumnezeu, nu a lui Iosif!

Apropierea secerișului

Ce am făcut cu sămânța pe care ne-a dat-o Dumnezeu? Am împrăștiat-o sau am semănat-o, am pierdut-o sau am udat-o, am distrus-o sau am cules-o?

În curând vom da socoteală pentru toate faptele noastre. La secerișul final, vreau să-L aud pe Tatăl spunându-mi, „Bine, rob bun!”

ÎNCEPE SĂ SAPI!

Partea a-5-a

În cartea mea, intitulată *Capturing the Mind of God* (Surprinzând gândul lui Dumnezeu), am menționat despre întâlnirea mea neașteptată cu Dr. Oral Roberts în 1991. Permite-mi să-ți spun de ce întâlnirea a fost atât de importantă și în ce fel a influențat ceea ce citești tu acum.

Eram gata să mă întorc din Tulsa, Oklahoma, unde făceam parte din bordul de conducere al Oral Roberts University. Eram în camera de hotel, când a sunat secretara lui și mi-a spus: „Dr. Roberts zboară în South Florida. V-ar plăcea să vă întoarceți cu avionul împreună cu el?”

Nu i-am spus, „Dă-mi voie să mă rog pentru asta!” Bineînțeles că nu, ci i-am spus un „Da!” plin de entuziasm. La bordul avionului, pe lângă Oral, mai erau Evelyn Roberts cu Jim și Lucy Blanchett, precum și membrii ai Oral Roberts University.

Nu mai fusesem niciodată prin preajma lui Dr. Roberts într-un cadru atât de neprotocolar. Da, fusesem la întâlniri cu el, și chiar predicase în biserica noastră, deși aceasta a fost prima dată când am avut șansa să discutăm mai personal și relaxat.

Ce să întreb?

Să fiu sincer, eram chiar emoționat. La urma urmei, eram nou în cadrul bordului de conducere și nu doream să mă fac de rușine. În acele prime întâlniri, am decis să fiu cât mai tăcut posibil – să ascult și să învăț.

Acum, aflându-mă la bordul avionului, mă gândeam în sinea mea: „Ce o să vorbesc cu Dr. Roberts?”

Mă întrebam, „Ce pot să-l întreb și să nu par ridicol și în același timp să-i ofer posibilitatea să vorbească?”

Nu știu cum ești tu, dar eu când sunt în preajma anumitor persoane, nu vreau să pierd timpul, pentru că niciodată nu știu când voi avea din nou o astfel de oportunitate.

În realitate, tot ce-mi doream era să aud ce avea de spus și nu mă interesa cu adevărat ce subiect să abordez. La urma urmei, pentru mine el era un gigant spiritual.

Tot analizând ce aveam să-i spun, mi-a venit în gând, în cele din urmă, o întrebare bună. „Îl voi întreba, ca pastor tânăr, dacă poate să-mi spună astfel încât să înțeleg și eu unde și-a ratat scopul trupul lui Cristos.” M-am gândit, „Cel puțin 30 sau 40 de minute va fi foarte bine!”

Provocarea

Dr. Roberts, într-o ținută relaxată, cu trening și teniși, desfăcea fără grabă o bomboană când i-am pus întrebarea. În așteptarea răspunsului, m-am gândit, „Bine, sunt pe cale să primesc înțelepciune deosebită în privința abaterii bisericilor de la țință.”

În cele din urmă, și-a scos bomboana din hârtie, și după ce și-a făcut de lucru o vreme cu ea, s-a uitat la mine și mi-a spus: „Își lasă recolta pe câmp.”

Apoi și-a vârât bomboana în gură și a început să se delecteze cu ea.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere, așa că l-am întrebat: „Ei bine, ce vrei să spunei cu asta?” – privindu-l cum își desface a doua bomboană.

„Caută singur”, mi-a spus cu nonșalanță.

Apoi și-a închis ochii și n-a mai scos niciun cuvânt până când am aterizat la Fort Lauderdale.

M-am gândit în sinea mea, „De ce un răspuns stăt de scurt? Era obosit? E supărat pe mine?” Nu. Am știut imediat că el mă provocase.

În clipa în care am ajuns acasă, am început să-L caut pe Dumnezeu cu fervoare și să cercetez Scriptura pe tema semănatului și a seceratului.

În urma acelei scurte întâlniri cu Oral Roberts și a părții tot mai profunde cu Domnul, Dumnezeu mi-a deschis inima spre acest mesaj esențial în lucrarea mea.

De aceeași părere

De atunci încoace, am avut privilegiul să vorbesc cu Dr. Roberts în numeroase ocazii. Când i-am amintit de scurta conversație din avion, a râs și mi-a spus, „Acum înțelege!” Și chiar așa era.

Pe parcursul anilor, am reușit să spicuiesc bogății incredibile din Biblie pe acest subiect. Vezi, am fost provocat să sap în Cuvânt astfel încât eu și Dr. Roberts să fim de aceeași părere.

În principiu, ce îmi sugerase mai devreme era „Nu vei găsi ce cauți numai dacă vei săpa singur în Cuvânt!”

Sămânța credinței

Sunt o mulțime de enoriași care se mulțumesc să-i lase pe alții să caute răspunsuri, dar ei niciodată nu-și fac temele. În consecință, Cuvântul lui Dumnezeu n-a fost semănat cu adevărat în inimile lor. Niciodată nu au absorbit adevărul Lui.

Unii se întrebă de ce e atâta lipsă de pregătire și minuni în trupul lui Cristos. Părerea mea este că asta se întâmplă deoarece creștinii spun ce cred, deși nu știu cu adevărat ce cred. Ei n-au strâns Cuvântul lui Dumnezeu în inimile lor.

Ne miră faptul că oamenilor, în vremuri de chin, le lipsește o ancoră pentru suflet? Îndurarea lui Dumnezeu este minunată, dar Biblia ne spune că „*Cel neprihănit va trăi prin credință*” (Romani 1:17). Care este sursa unei astfel de credințe? Participarea la biserică sau dialogul cu un slujitor? Nu. Scriptura spune „*Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos*” (Romani 10:17).

Să luăm cu asalt porțile cerului!

În studiul Cuvântului și în viața de rugăciune sunt necesare aceste două ingrediente: perseverența și râvna.

Halterofilii și atleții au o vorbă „Nu riști (depui efort), nu câștigi”. Cu alte cuvinte, dacă nu ești dispus să plătești prețul transpirând la sală, niciodată nu te vei bucura de rezultate.

În viața de credință, dacă nu suntem pregătiți să luăm cu asalt porțile cerului, de ce ne-am aștepta ca Dumnezeu să-și reverse binecuvântările și să ne răspundă când Îl chemăm?

Dacă ți-ar da cineva câte un dolar pentru fiecare oră pe care o petreci pe genunchi înaintea Domnului, ai fi bogat sau sărac?

ÎNFLĂCĂRAT! INTENS!

Ai cunoscut vreodată în ce constă diferența dinamică între a recita pur și simplu niște cuvinte sau a veni înaintea Domnului cu o rugăciune spusă din inimă – un strigăt care are o semnificație incredibilă pentru tine?

Și aici nu mă refer la „Și acum mă pun la culcare” sau „Dumnezeule, binecuvântează-i pe mama și pe tata”. Ci mai degrabă, la o comuniune cu Dumnezeu, plină de pasiune și dăruire, când nu te ridici de pe genunchi până n-ai intrat în prezența Lui slăvită.

Biblia spune, „*Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit*” (Iacov 5:16).

Pe o scară de la unu la zece, cât de intensă este viața ta de rugăciune?

Prietene, dacă ai putea să-ți produci recolta prin propriile puteri, n-ai avea nevoie de Dumnezeu. De aceea, El ne pune într-o stare care ne obligă să-L căutăm pe El. El este cel care „*răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință*” (Evrei 11:6, sublinierea traducătorului).

Șase ore pe zi?

Am avut privilegiul să vorbesc cu Dr. Paul Yongi Cho, pastorul uneia dintre cele mai mari biserici din Seul, Coreea. Acest sfânt al lui Dumnezeu petrece cel puțin patru ore pe zi în rugăciune.

De altfel, el mi-a spus: „Când vin în State, câteodată trebuie să mă rog șase ore pe zi, fiindcă aici activitățile închinare Diavolului sunt cu mult mai multe decât în Coreea.”

Nu mă surprinde că Dumnezeu l-a binecuvântat din belșug pe acest luptător în rugăciune. Comunitatea lui se ridică la câteva sute de mii de oameni.

Rugăciunea deschide ușa Domnului să lucreze nu doar pentru noi, ci și prin noi. Așa cum scrie Pavel, „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi...” (Efeseni 3:20).

Apropierea examenului

Nu există vreo altă alternativă la concentrare.

Un student care nu este dispus să-și facă timp pentru a asculta prelegerile, a lua notițe, a citi lecțiile și a-și însuși

Nu te aștepta să culegi un „A” când ai sădit un „F”.

materialul cursului, când va veni vremea examenului final, se va simți stânjenit. De ce? Pentru că nu ai de unde să scoți ce nu ai pus.

Să plătești prețul

Poate că-mi vei spune, „Dar, pastore, sunt sigur că înțelegi faptul că nu suntem mântuiți prin faptele neprihănitii, ci

Pe cât e de adevărat că suntem mântuiți prin har, pe atât e de adevărat că l-a costat totul pe Tatăl! Mântuirea a fost plătită într-un mod extraordinar.

prin mila și harul lui Dumnezeu. Mântuirea este gratuită. Nu trebuie să plătim niciun preț!”

Stai o clipă. Cineva *chiar* a plătit marele preț.

N-am cum să exagerez când spun că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu. Isus a fost sămânța care a garantat mântuirea umanității – și aceasta a fost plătită cu sângele Lui scump pe Calvar. „*Voi ați fost cumpărați cu un preț*” (1 Corinteni 7:23).

Sădind Cuvântul

Toate lucrurile în viață au nevoie de o sămânță. Vrei să-ți meargă bine căsnicia? Atunci trebuie să investești în relație. Căsnicia nu înseamnă să extragi; ci să cultivi!

Același principiu se aplică atunci când aduci oameni la Cristos. Mai întâi cineva trebuie să semene Cuvântul ca sufletul acela să fie mântuit. Pavel scrie: „*Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?*” (Romani 10:14).

Uneltele potrivite

Domnul ne-a încredințat semințele ca să aducem rezultate de excepție. De fapt, El crede că nu suntem doar simpli biruitori, ci „*mai mult decât biruitori*” (Romani 8:37).

Dumnezeu ne spune: „Ți-am dat uneltele ca să realizezi mult mai mult decât ai putea fără ele.” Începe să sapi!

RICK THOMAS este pastor principal la Centrul Creștin Abundant Life din Margate, Florida. Este cunoscut pe plan internațional ca pastor-învățător și vorbitor la conferințe.

Acest articol este preluat din *Significant Seed – Perpetual Harvest @2005* de Rick Thomas. Folosit cu permisiune. Toate drepturile sunt rezervate.

UNEORI CÂȘTIGI, ALTEORI ÎNVEȚI

– PENTRU ADOLESCENȚI –

» JOHN C. MAXWELL

O pierdere nu este o pierdere în totalitate dacă înveți ceva din ea.

Viața este plină de sușuri și coborâșuri. Însă orice contralovitură (o înfrângere în campionat, o notă mică, o relație pierdută sau o probă slabă) pot deveni un pas înainte, atunci când deții uneltele potrivite pentru a învăța din experiență.

Adaptată după textul original, cartea *Uneori câștigi, alteori înveți pentru adolescenți* ne pune la dispoziție reflecțiile lui John C. Maxwell, autor prolific și expert în leadership, asupra pașilor greșiți pe care el însuși i-a făcut, exerciții interactive pentru jurnal și povestiri în premieră despre personaje influente precum antreprenorul Steve Jobs, olimpica Gabby Douglas, medaliata cu aur și câștigătoarea Premiului Nobel pentru Pace, Malala Yousafzai. Dr. Maxwell îi ajută pe cititori să își dezvolte unsprezece calități esențiale ale învingătorilor, învățându-i pe toți adolescenții, de la simpli elevi, la căpitani de echipă și viitori oameni de afaceri, cum să vadă orice eșec ca pe o oportunitate de a avea succes.

147 p. • 14 x 20,5 cm • 18 lei

CUM SĂ TE BUCURI ÎN MOMENTE DIFICILE

de Marcia Lednicky

Isus a fost un om serios. Cred că suntem de acord cu toții. Misiunea Lui pe pământ a fost expresia cea mai importantă a planului lui Dumnezeu de mântuire a păcătoșilor. El a venit să moară pe cruce. Lucru extrem de serios. El știa că va suferi multă durere și umilință. Și cu toate acestea, conștient fiind de ce avea să urmeze în scurt timp, minunatul nostru Domn, exemplul nostru desăvârșit, a trăit o viață neumbrită de osândă și disperare.

Așadar, ne punem întrebarea aceasta vreodată? Știind ce avea de îndurat, care era adevăratul motiv al capacității Sale de a se bucura de viață? Foarte simplu spus, BUCURIA. Am auzit cu toții controverse privind diferența dintre bucurie și fericire. De fapt, diferența este foarte simplă. Bucuria este rodul relației personale cu Cristos. Ea nu depinde de circumstanțele exterioare. Fericirea, pe de altă parte, este rezultatul unor situații care se întâmplă într-un anumit mod.

Ne putem uita în Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne lămurim în privința bucuriei pe care o avea Isus și pe care dorește să o avem și noi ca surorile Sale spirituale. În 1 Cronici 16:8-10 scrie: „Lăudați pe Domnul, chemați numele Lui: faceți cunoscut printre popoare faptele Lui înalte! Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!” Vedem că adevărata bucurie și eliberarea de îngrijorare depind de încrederea noastră în Dumnezeu. Viața personală de rugăciune și recunoștința față de Dumnezeu pentru tot ce a făcut, în mod deosebit pentru moartea lui Cristos pe cruce ca să ne salveze, este o expresie minunată a

bucuriei interioare. Gândește-te la faptul că datorită dragostei Lui nemărginite față de noi, Isus a venit de bunăvoie să-și dea viața pentru noi ca să ne asigure o cale de a obține viața veșnică. Conștientizarea acestei iubiri glorioase ar trebuie să ne dea fiecăruia un sentiment minunat de bucurie chiar și în „momentele grave.” Dragilor, lăsați ca bucuria Domnului să vă inunde inima. Chiar și atunci când sarcina e grea. Chiar și atunci când apar probleme fizice. Chiar și atunci când lumea din jurul vostru se destramă. Inima voastră se poate bucura de conștientizarea faptului că ați fost cumpărați cu un preț, că mântuirea voastră este asigurată și că viitorul vostru este în mâna unui Dumnezeu iubitor.

Acum, haideți să vedem cum se aplică lucrul acesta în experiențele practice ale vieții.

1. Isus s-a dus la o nuntă (Ioan 2:1-2). Nunțile iudaice nu țin numai o oră. De obicei durează mai mult, chiar până la șapte zile! Nunțile sunt pline de entuziasm și veselie. Cu multe râsete și încântare. Este bine să celebrați planul pe care l-a stabilit Dumnezeu pentru un bărbat și o femeie.

Lucruri amuzante se pot întâmpla la o nuntă. Îmi amintesc de o nuntă la care pastorul a cerut cuplului să-și „prindă mâinile”, iar aceștia au înțeles să „bată din palme”.¹ Așa că aceștia s-au uitat unul la altul, au ridicat din umeri și au început să bată din palme.

¹ E vorba de „clap hands”, iar tinerii au înțeles „clap hands” - a bate din palme (n.trd.)

Pastorul, neștiind ce altceva să facă, a început și el să bată din palme și în cele din urmă toți nuntașii s-au alăturat și au început să bată din palme. Apoi, pastorul a continuat ceremonia.

2. De asemenea, Isus obișnuia să cineze cu prieteni și să se bucure de momente de părtășie și conversație. Prietenii sunt foarte importanți, și ca să clădești prietenii de durată ai nevoie de timp. Să clădești relații importante înseamnă să investești în alți oameni. În slujire, lucrul acesta este extrem de important, mai ales printre membrii bisericii, dar poate și mai mult în afara bisericii. Mulți dintre cei care nu înțeleg ce înseamnă cu adevărat să-L cunoști pe Isus trăiesc în circumstanțe deosebit de grele și au nevoie să intre în contact cu oamenii lui Dumnezeu care au experimentat bucuria Domnului. Și aceasta se vede pe fețele lor, în atitudinile lor și în acțiunile lor.

Țin minte ce mi s-a întâmplat odată pe când studiam la colegiul biblic. Lucram la o companie de asigurări a titlurilor de proprietate și într-o zi omul pentru care lucram s-a uitat la mine și mi-a spus: „Au mai lucrat pentru mine și alte persoane de la același colegiu, dar tu ești diferită. Zâmbești tot timpul și ești atât de veselă, de fericită și de plină de viață.” Mă uit în urmă la experiența aceea și îi mulțumesc Domnului că mi-a permis să las lumina Lui să strălucească prin mine înaintea altora. În vremea aceea, duceam o viață destul de grea. Eram studentă, și în același timp lucram și mergeam la școală. Proaspătul meu soț era și el student și lucra în același timp. Abia dacă ne ajungeau banii să ne descurcăm, iar timpul pe care îl petreceam împreună era destul de limitat, dar bucuria Domnului era mereu prezentă.

Spun deseori că „un necredincios nu vrea să dea tristețea lui în schimbul tristeții mele”. Trebuie să le oferim ceva diferit de ce au ei deja.

NOI SUNTEM BUCUROȘI ÎNTOTDEAUNA FIINDCĂ ISUS ESTE BUCURIA NOASTRĂ ȘI NICI CELE MAI GRELE CIRCUMSTANȚE NU NE POT RĂPI ACEASTĂ BUCURIE.

Pe vremea când soțul meu era președinte în cadrul Central Bible College, am trăit o altă experiență pe care nu o voi uita niciodată. Eram la bibliotecă verificând o carte, când tânărul student din spatele mesei mi-a zis, „Doamnă Lednicki, aveam o problemă cu dumneavoastră, și încă mai am.” Acuma, o remarcă de genul acesta sigur îți strică toată ziua. Dar i-am zis, „Îmi pare rău, ți-am făcut ceva de te simți astfel?” la care el mi-a răspuns, „Nu, doar că zâmbești mereu și nu se poate să zâmbești tot timpul.” În seara aceea m-am gândit la ce mi-a spus, iar ziua următoare m-am dus la el și i-am spus: „Kent, ce mi-ai spus ieri m-a deranjat, nu pentru că mi-ai spus, dar dacă te-am făcut să crezi că eu n-am probleme niciodată, atunci n-a fost corect

din partea mea, fiindcă și eu am necazuri. Dar știi cine este sursa tăriei mele.” La doar câteva săptămâni după aceea, am primit vestea că mama a fost diagnosticată cu cancer în stare foarte gravă. M-am dus la cămin, deoarece aici era familia mea spirituală. Da, biserica ta, dar pentru noi atunci, membrii facultății și studenții din cămin erau familia noastră apropiată. M-am întâlnit cu Kent și i-am spus, „Kent, astăzi este o zi dificilă și mi-e tare greu, dar nu voi rămâne în starea asta, fiindcă știu de unde îmi vine puterea.” Ține minte, Isus este tăria noastră în orice situație din viață. Bucuria Lui rămâne în inimile noastre, chiar dacă situația aceea din viață nu ne face fericiți.

3. Isus le-a spus ucenicilor să se odihnească. În Marcu 6:30-31 ni se spune că atunci când apostolii s-au întâlnit cu Isus și I-au istorisit lucrările minunate care se întâmplaseră, Stăpânul le-a spus „*Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.*” Nici măcar nu avuseseră timp să mănânce, așa de mulți oameni veneau și plecau. Isus știa cât de important era ca ei să se retragă o vreme după atâta presiune. Când suntem epuizați complet după ce ne-am consumat energia și sentimentele, aceste cuvinte ale lui Isus ar trebui să aibă o semnificație specială și ar fi înțelept din partea noastră dacă am lua aminte la îndemnul Domnului. În fond, Isus a spus că nevoi vor fi întotdeauna, dar ca oameni, puterile noastre sunt limitate. Dacă ne facem timp să ne odihnim, să ne îmborsăvim, să ne relaxăm, să ne înveselim, vom fi echipați corespunzător ca să oferim ajutor spiritual celor cu care intrăm în contact. Se cere ca atât mințile, cât și trupurile noastre să fie apte în slujba Lui. Așadar, pune în umbră adevărul acesta seriozitatea lucrării la care ne-a chemat Dumnezeu? Nicidecum. Dar, viața nu-i o ficțiune. Nimeni nu este scutit de urcușuri și coborâșuri în viață. Mesajul nostru nu este unul de disperare și osândă. Isus a venit ca noi să putem avea „viață din belșug”. Și cea mai bună mărturie în acest sens este un duh fericit.

Țin minte că stăteam odată în cantina colegiului, când un student a venit la soțul meu și l-a întrebat ceva ce niciodată n-a mai fost întrebat înainte. El i-a zis, „Dacă ar fi trebuit să vă descrieți soția într-un cuvânt înainte să vă căsătoriți, care ar fi fost acela?” Nu mi-aș fi închipuit ce-avea să sună. De fapt, eram chiar curioasă să-i aud răspunsul. El s-a gândit un moment și în cele din urmă a zis, „veselă”. Am putut să trăiesc cu asta. Și aș mai adăuga că mi-am dorit dintotdeauna căminul nostru să fie plin de veselie, plin de bucurie și râsete.

În Genesa 21, Dumnezeu s-a ținut de promisiunea pe care i-o făcuse Sarei. Ea a rămas însărcinată și a născut un băiat la bătrânețe. Plină de încântare, Sara a declarat, „*Dumnezeu mi-a adus bucurie. Toți cei care vor auzi, vor râde împreună cu mine*” (Genesa 21:6).²

² În versiunea Cornilescu, traducerea spune: „Dumnezeu m-a făcut de răs: oricine va auzi, va râde de mine.” (n.trd.)

Capitolul 31 din Proverbe vorbește despre femeia cinstită. Dar am început să mă simt mai degrabă intimidată când am citit acest capitol. Femeia asta știe să le facă pe toate. E destoinică, e o bună bucătăreasă și ispravnică, e de încredere, bună în afaceri și la grădinarit, plină de energie, croitoreasă, care ține casa în rânduială și se îmbracă bine. Este plină de putere și demnitate, plăcută și înțeleaptă. Obosesc numai când mă gândesc la toate calitățile ei minunate. Dar totuși, să nu trecem cu vederea versetul 25, unde spune că „*ea râde de ziua de mâine*”. Așadar, acesta este un aspect din caracterizarea acestei doamne remarcabile. Ea râde. În ciuda treburilor zilnice, ea rămâne plină de veselie.

Dacă ai fi într-o încăpere cu două femei, și una ar părea mereu deprimată, nefericită și fără niciun zâmbet pe față, iar alta întotdeauna cu inima plină de veselie, care pare să vadă doar partea frumoasă a lucrurilor, cu o dispoziție fericită, care femeie ți-ai dori să o ai prin preajmă? Proverbe 17:22 spune, „*O inimă veselă este un leac bun, dar un duh mâhnit usucă oasele*”. Se tot pune întrebarea dacă ai avea un pahar pe jumătate plin, cum l-ai vedea? Ai vedea partea plină sau goală? Eu aleg să văd partea plină a paharului. Mâine poate fi plin. Am posibilitatea să aleg cum să privesc viața. Când Isus mă va chema din lumea asta și mă va lua la Sine, mă rog ca oamenii care se vor gândi la mine, să vadă o față fericită și zâmbitoare și să-ți amintească de multele momente în care m-au auzit râzând cu multă bucurie.

Amintește-ți de identitatea ta în Isus. Amintește-ți de dragostea Lui pentru noi, când S-a dus la cruce de bunăvoie. Amintește-ți de viitorul nostru cu El. Rezultatul firesc este că viața noastră de zi cu zi va deveni plină de bucurie. O inimă fericită, plină de bucurie, o inimă din care țâșnește veselia este o inimă biblică.

Psalmul 9:1-2 spune, „*Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea, voi istorisi toate minunile Lui. Voi face din Tine bucuria și veselia mea, voi cânta Numele Tău, Dumnezeule Prea Înalte...*”

Psalmul 28:7, „*Domnul este tăria și scutul meu; în El mi se încrede inima, și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima, și-L laud prin cântările mele.*”

Proverbe 15:15, „*Toate zilele celui nenorocit sunt rele, dar cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat.*”

Adevărul este că sunt multe referințe biblice care ne îndeamnă să fim plini de bucurie și să trăim o viață fericită. Încă o dată îți spun, dacă îmi permiți, că eu cred că oamenii lui Dumnezeu ar trebui să fie cei mai fericiți oameni de pe suprafața pământului. Da, chiar și în momentele dureroase, fiindcă bucuria și fericirea noastră nu depind de circumstanțele cu care ne confruntăm, ci de relația noastră cu Domnul și Salvatorul nostru minunat.

Să nu mă înțelegi greșit, sunt foarte conștientă că niciun om nu poate fi vesel în exterior în fiecare minut al zilei, așa că nu fi descurajat când treci prin perioade „solicitanțe”. Doar ține minte care este sursa bucuriei tale. Ca să citez versurile din vechiul cântecel: „Am bucurie, bucurie, bucurie, bucurie în inima mea, în inima mea”. Trăind la adăpostul Lui și savurând această binecuvântare bogată în fiecare zi, în mod inevitabil bucuria din inima ta se va arăta și pe fața ta. Fie ca dragostea și bucuria Domnului să strălucească în tine și prin tine azi și întotdeauna.

Fă ceva amuzant astăzi, ceva ce să-ți umple căminul de veselie. Zâmbește tuturor celor cu care te întâlnești. Aceasta este o zi bună și aleg să mulțumesc și să mă bucur în ea.

Eu sunt Marcia, și a sosit timpul să închei și să vă transmit un zâmbet uriaș din dragostea Lui. Dumnezeu să vă binecuvânteze cu o bucurie foarte specială!

MARCIA LEDNICKÝ ține frecvent prelegeri în tabere, la conferințe și seminarii pentru femei. Are o abilitate unică de a asocia provocările fiecărei zile cu adevărul Scripturii. Slujba ei de vorbitoare este amplificată și de talentul vocal extraordinar prin care transmite dragostea lui Cristos.

ÎN CĂUTARE DE BISERICI SĂNĂTOASE ȘI UCENICI SĂNĂTOȘI

de LeRoy R. Bartel

Toată lumea vrea să facă parte dintr-o biserică sănătoasă, activă și în dezvoltare. Bisericile sănătoase sunt cele care se dezvoltă. Dezvoltarea acestor biserici nu depinde de un program. Ea este rezultatul unei dinamici normale a vieții în cadrul trupului lui Cristos, o viață născută din Dumnezeu, dar susținută și de conducerea bisericii.

Lucrările din cadrul bisericii nu trebuie îndeplinite niciodată pe baza intuițiilor sau a presupunerilor. Biserica nu trebuie să încerce să-și creeze propriul scop fără să consulte învățăturile clare din Scriptură. Lucrarea, programele și strategia bisericii locale trebuie să fie motivate de scopuri biblice.

Adunarea sănătoasă se străduiește să facă ucenici în contextul în care toate obiectivele biblice sunt exprimate în mod corespunzător.

Ce este o biserică sănătoasă? Este o biserică în care obiectivele biblice se exprimă într-un echilibru corespunzător.

Bisericile sănătoase se înmulțesc. Ele produc creștini sănătoși. Adunarea sănătoasă se străduiește să facă ucenici în contextul în care toate obiectivele biblice sunt exprimate în mod corespunzător (Efeseni 4:14-16; Coloseni 1:10-12).

1. Părtășia – Apartenența

Sensul de bază al cuvântului din greacă tradus „părtășie” în Bibliile noastre (*koinonia*) implică participare. Termenul a fost folosit ca să exprime relația foarte strânsă între membrii umpluți de Duhul Sfânt ai trupului lui Cristos, Biserica.

Fapte 2:42-46 relatează în termeni impresionanți părtășia generată de Duhul în biserica primară. În acel context oamenii au învățat ce înseamnă viața creștină. Dinamica aceea însuflețea sărbătoarea Cinei Domnului, legăturile frățești și adunările de rugăciune. Ea încuraja o atitudine obișnuită și reciprocă de generozitate și altruism în cadrul bisericii. Pentru ei, părtășia nu era limitată la o singură zi pe săptămână, ci caracteriza și însuflețea relațiile dintre ei. Părtășia le-a îmbogățit închinarea, asigurându-le un cadru în care să-și manifeste căldura și grija unii față de alții, motiv pentru care oamenii erau atrași spre ei și ajungeau astfel să-L descopere pe Cristos (Ioan 13:34,35).

Părtășia din cadrul bisericii primare nu încuraja o atmosferă de toleranță oarbă în care se accepta orice. 1 Ioan 1:6-7 afirmă clar că părtășia lor era însoțită de dragoste puternică, adevăr și ucenicie practică. Presupunea împăcare și grijă reciprocă. Părtășia nu este niciodată ușoară și nici nu se realizează întâmplător. Părtășia solicită efort întotdeauna (Efeseni 4:3).

Părtășia caracterizează biserica dintotdeauna. Scopul părtășiei este să transforme pe cel necredincios într-un membru al familiei lui Dumnezeu prin nașterea din nou, iar pe cei care-L cunosc pe Cristos în membri activi și maturi în biserica locală.

2. Ucenicia – Maturitatea

Nu-i suficient ca oamenii să ajungă să-L cunoască pe Cristos ca Mântuitor personal. Isus ne cheamă la ucenicie (Luca 9:23, 24). Biserica trebuie să facă tot ce îi stă în putință să ajute noii creștini să-și dezvolte obiceiuri de viață care să le asigure creșterea spirituală și biruința (citirea și studiul Scripturii, participare la biserică, rugăciune, administrarea finanțelor etc). Ei trebuie să dobândească o cunoaștere practică a Scripturii și a doctrinelor biblice. Fiecare credincios trebuie să fie implicat în studiul sistematic al Scripturii sau într-un grup de părtășie în cadrul Școlii Duminicale. Credincioșii trebuie să dobândească acea cunoaștere care contează cel mai mult – cunoașterea lui Dumnezeu – într-o măsură tot mai mare (Filipeni 3:7-11; Coloseni 1:9-11).

Bisericile locale contemporane ar trebui să răspundă cu aceeași dorință și înflăcărare la mandatul de a face ucenici (Matei 28:18-20) ca biserica primară. Membrii bisericii primare predicau cu aceeași înflăcărare cu care învățau. Nu lăsau ca noii convertiți să le alunece printre degete sau să le scape din vedere în câteva săptămâni. Le monitorizau îndeaproape creșterea spirituală. Ucenicia nu era opțională. Pentru ei, convertirea fără ucenicie n-avea niciun sens. Ucenicia avea în vedere oamenii de toate vârstele, clasele și staturile spirituale (2 Timotei 3:14-16). Implica pe toată lumea și continua până ajungeau cu toții „la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos” (Efeseni 4:13).

3. Slujirea – Lucrarea

Isus i-a învățat pe ucenicii Săi despre importanța slujirii. Când ucenicii au început să-și manifeste spiritele competitive,

Isus a afirmat că în Împărăția Lui, măreția nu stă în poziție, ci în slujire (Matei 20:20-28). Termenul cel mai adesea tradus ca „slujire” în Noul Testament nu are în esență sensul de performanță publică în cadrul bisericii, ci de slujire umilă, ca aceea de a servi la mese. Chiar înaintea de moartea Sa, Isus le-a dat o lecție supremă despre importanța slujirii – El a spălat picioarele ucenicilor Săi și le-a spus: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13:14). Ucenicia nu este niciodată completă până ce oamenii nu se implică în slujire.

Noul Testament ne învață foarte clar că fiecare credincios are daruri și abilități primite de la Dumnezeu (Matei 25:14-30; Romani 12:6; 1 Corinteni 12:4-7; 1 Petru 4:10). Conform versetelor 11-16 din Efeseni 4, o responsabilitate cheie a conducerii bisericii este să ajute credincioșii să-și descopere și să-și identifice abilitățile și darurile primite de la Dumnezeu și apoi să-i ajute să și le dezvolte și să le folosească în slujire. Biserica are responsabilitatea de a ajuta la identificarea darurilor, la dezvoltarea lor și punerea acestora în slujbă. Totuși, credincioșii au și ei responsabilitatea lor de a dezvolta și folosi darul lui Dumnezeu cu conștiinciozitate, pentru binele celorlalți și bunul mers al bisericii (Romani 12:6-8; 1 Corinteni 12:7, 14-27; 1 Petru 4:10,11). Când se întâmplă așa ceva, toată biserica are de câștigat. Biserica are parte de unitate, binecuvântare și creștere – de fapt, biserica devine tot mai mult așa cum intenționează Dumnezeu să fie (Efeseni 4:12-16).

4. Evanghelizarea – Misiunea

Evanghelizarea a fost socotită întotdeauna ca fiind scopul esențial al bisericii penticostale. Toate celelalte scopuri ale bisericii au la bază evanghelizarea. La început, fiecare credincios botezat cu Duhul Sfânt părea să se considere un predicator. Părea că lucrarea Duhului întreprinsă în viața acelui credincios se manifesta inevitabil printr-o fervoare evanghelică.

Evanghelizarea ca scop al bisericii este consecința directă a Marii Trimiteri a lui Isus (Matei 28:18-20; Marcu 16:15-20; Luca 24:46-49; Ioan 20:21-22). Evanghelizarea este înrădăcinată în Evanghelie – istoria minunată a lui Isus (viața, moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Lui la dreapta Tatălui). Este istoria lui Cristos care „a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

Împuternicirea dată de Duhul Sfânt este înainte de toate pentru martorii activi (Fapte 1:4,5,8). Cartea Faptelor din Noul Testament este relatarea incredibilă și senzațională despre evanghelizarea făcută de biserica primară prin puterea Duhului Sfânt. Experiența de la Rusalii este la fel de esențială pentru evanghelizare eficientă astăzi ca în primul secol.

Marea Trimitere alimentată de pasiunea penticostală a avut ca rezultat proiecte și entuziasm misionar peste tot în lume. Bisericile penticostale au fost dintotdeauna biserici misionare. Credincioșii, indiferent de vârstă și vocație, ar trebui să aibă o conștiință misionară. Ar trebui încurajați să ia în considerare, cu multă rugăciune, rolul pe care-l pot avea

în răspândirea Evangheliei până la marginile pământului (2 Corinteni 5:14-21).

5. Închinarea – Proslăvirea

Un alt scop central al bisericii penticostale este închinarea. Penticostalii cred că Dumnezeu merită închinare pentru Cine este El (spre exemplu, pentru că S-a descoperit pe Sine – conform adevărului), dar închinarea trebuie făcută dintr-un duh motivat și călăuzit de Duhul Sfânt (Ioan 4:19-24). Închinarea, pentru ei, este mult mai importantă decât locația, poziția fizică, regulile stabilite, formulele religioase sau liturghia, sau timpul stabilit (de exemplu, calendarul religios).

Adunările de închinare ar trebuie să-L aibă în centru pe Cristos și, indiferent de natura ocaziei, credincioșii trebuie să fie conștienți de prezența lui Dumnezeu printre ei și să o recunoască (Matei 18:20; 1 Corinteni 5:4). Ar trebui să existe întotdeauna o conștientizare a prezenței Duhului Sfânt la închinarea penticostală, dar și un răspuns pe măsură. În cadrul adunărilor, participarea trebuie să fie activă, să existe sensibilitate față de cel străin, un grad corespunzător de stăpânire și un decor care să-L onoreze pe Dumnezeu (1 Corinteni 14).

Muzica și cântările sunt o expresie a închinării încă din timpul Vechiului Testament. Cei din biserica primară vorbeau între ei cu „psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești” – compunând și cântând laudă Domnului din inima lor (Efeseni 5:19; Coloseni 3:16). Ar trebui să le urmăm exemplul.

Deși muzica și cântarea își au locul lor în închinare, nu trebuie considerate niciodată sinonime cu închinarea. Aceasta cuprinde o varietate largă de alte lucruri – *cuvintele pe care le rostim lui Dumnezeu în rugăciune și laudă*, gândurile noastre concentrate asupra adevărului și caracterului Său, viețile noastre dedicate Lui printr-o atitudine de închinare, trupurile noastre aduse ca o jertfă vie și sfântă, zilele și orele în care-I onorăm voia, darurile noastre aduse înaintea lui Dumnezeu cu laudă și mulțumire. Niciodată să nu reducem mărimea și grandoarea închinării la un singur aspect al ei.

Rugăciunea este un aspect vital în lucrarea bisericii locale. Vitalitatea spirituală a bisericii se măsoară în calitatea și cantitatea rugăciunilor ei.

Biserica trebuie să facă tot ce-i stă în putință ca să ajute noii convertiți să-și dezvolte obiceiuri de viață care să le asigure creșterea spirituală și biruința.

Biserica primară era cunoscută pentru duhul de rugăciune. Membrii ei se rugau pentru toate lucrurile – la alegerea liderilor (Fapte 1:24; 6:6; 13:3), în timpul persecuțiilor (Fapte 4:24-30; 12:5,12), înainte să slujească celor bolnavi (Fapte 9:40; 28:8). Se rugau mereu. Se rugau în particular, dar și în comun. Liderii lor erau dedicați rugăciunii (Fapte 6:1-4). Pavel credea că Duhul Sfânt asigură

ajutor supranatural pentru creștinii care nu știu cum să se roage (Romani 8:26,27). Dacă biserica de astăzi vrea să aibă un impact asupra culturii așa cum a avut biserica primară, atunci trebuie să se dedice rugăciunii.

Isprăvnicia sau *administrarea* este o formă de închinare. În același timp este și o responsabilitate. Administrarea începe cu recunoașterea faptului că toate lucrurile îi aparțin lui Dumnezeu (Psalm 24:1). Ea percepe zeciuiala (10% din venituri se returnează bisericii locale) ca un act de închinare cuvenită înaintea lui Dumnezeu (Maleahi 3:8-10; Proverbe 3:9-10). Administrarea are în vedere nu numai plata zeciuiei, ci și dărnicia exprimată în darurile de bunăvoie care au în vedere ajutorarea celor în nevoie (1 Corinteni 16:1,2; 2 Corinteni 8:1-15; 9:6-15; Filipeni 4:10-20). De altfel, această administrare nu e suficientă, dacă nu-L onorează în ultimă instanță pe Dumnezeu în toate lucrurile (Coloseni 3:17; 1 Corinteni 10:31).

Niciuna dintre principiile biblice nu este de negociat – toate sunt esențiale. Când ele toate își găsesc locul în biserica locală, aceasta devine sănătoasă și activă. O biserică ce pune accentul doar pe una sau două dintre aspecte își limitează lucrarea și ajunge disfuncțională. În același fel, un creștin este eficient și matur dacă toate aceste aspecte se regăsesc în echilibru în viața lui. Pe de altă parte, un credincios disfuncțional este cel care pune accent pe câteva aspecte care îi plac, neglijând celelalte. Dacă biserica este un macrocosmos, atunci credinciosul este un microcosmos. Avem nevoie de biserici sănătoase care să producă ucenici eficienți și sănătoși.

LEROY R. BARTEL, D.Div., este decanul Colegiului Bible and Church Ministries din Southwestern Assemblies of God University, Waxahachie, TX.

UN CUPLU DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU

» JIM & ELIZABETH GEORGE

Cei mai buni prieteni. Tovarăși de viață nedespărțiți care au aceleași priorități și care nu lasă amărăciunea sau resentimentele să-i dezbină. O relație ce reflectă dragostea lui Cristos. E posibilă o astfel de căsnicie? Sau fericiți până la adânci bătrâneți este doar un vis îndepărtat?

Visul acesta nu trebuie să devină inaccesibil. Însoțindu-i pe autorii și învățătorii Jim și Elizabeth George în timp ce ne povestesc istorisirii despre diverse cupluri din Biblie și ne împărtășesc din înțelepciunea străveche care transformă

căsnicii și astăzi, veți descoperi cum să:

- Cunoașteți bucuria și intimitatea pe care Dumnezeu le-a dorit dintotdeauna într-o căsnicie.
- Luați decizii dificile arătând har și nu ostilitate.
- Comunicați fără teamă și cu exactitate.
- Funcționați ca o echipă și să vă prezentați ca un front unit.
- Vă încredeți în călăuzirea lui Dumnezeu chiar și pe un drum necunoscut.

Fie că faceți primii pași în căsnicia voastră, fie că sunteți pe acest drum de mulți ani, vă veți simți înviorați și motivați în timp ce veți învăța împreună să trăiți o viață după

inima lui Dumnezeu.

Cartea include un devoțional de 30 de zile.

261 p. • 14 x 20,5 cm • 28 lei

CUM SĂ FII UN BUN ISPRAVNIC ÎN CĂSNICIA ȘI FAMILIA TA

Să clădești și să menții căsnicia sănătoasă presupune mult efort. Din nefericire, există slujitori care nu au căsnicii sănătoase și totuși nu caută ajutor. Pastorii și soțiile lor nu sunt sinceri cu tovarășii lor de slujbă în ce privește problemele din propria lor căsnicie, de teamă să nu spună și altora și astfel cariera să le fie periclitată. Slujitorii și soțiile lor suferă în taină, deoarece cred în mod eronat că ei trebuie să fie perfecți, la fel și căsniciile lor.

RELAȚIA DINTRE O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ ȘI CĂSNICIA SĂNĂTOASĂ A SLUJITORULUI

Cei mai mulți slujitori sunt conștienți că familia se află la anaghie. Citim statisticile și vedem știrile. Din fericire, suntem de asemenea conștienți că una dintre cele mai eficiente arme împotriva atacurilor asupra familiei este Cuvântul lui Dumnezeu care nu se schimbă. Și totuși, în cele mai multe biserici nu există programe specifice care să vină în întâmpinarea nevoilor familiilor rănite sau care să ajute la sporirea sănătății familiilor puternice.

Dacă pastorii nu au o căsnicie sănătoasă, probabil că nu vor oferi învățătura și resursele necesare comunității în care slujesc în vederea progresului căsniciilor. Și pastorii au nevoie să-și consolideze propriile căsnicii, ca acestea să poată fi modele și sursă de încurajare pentru aceia din congregațiile lor care trebuie să-și îmbunătățească relațiile în căsnicie.

Ce ne facem? Dacă și noi ca slujitori întâmpinăm aceleași dificultăți în viață ca cei pe care îi slujim, trebuie să găsim moduri în care să comunicăm, să ne disciplinăm copiii, să tratăm cazurile conflictuale, să facem față stresului, bolii, tragediilor, suferinței și descurajării. Și, de asemenea, trebuie să ne dăm silința să clădim căsnicii sănătoase.

PROTEJAREA CĂSNICIILOR SLUJITORILOR

Slujitorii, în căsniciile lor, se confruntă cu multe dintre provocările altor căsnicii, dar pe lângă acestea au parte de bătlăii unice în ce privește aspectul consolidării relațiilor maritale. După 25 de ani de slujire pastorală și ținând cont de îngrijorările exprimate de sute de slujitori și soțiile acestora vizavi de subiectul în discuție, am constatat că multe din suferințele existente în cadrul căsniciilor slujitorilor sunt rezultatul a opt probleme majore. Pentru a clădi și a menține căsniciile sănătoase trebuie identificate provocările și dezvoltate strategii pentru a le contracara. Iată opt domenii care îi vor ajuta pe pastori să-și consolideze căsnicia și familia în cadrul parohiei.

1. Păstrează familia pe primul plan, nu biserica.

Pe lângă relația personală cu Cristos, cea mai importantă relație a unui slujitor trebuie să fie cu soția și copiii lui.

CUM SĂ CREȘTI ÎN CĂSNICIE ȘI SLUJIRE

„Și să vă înnoiți în duhul minții voastre” (Efeseni 4:23)

TREI ASPECTE ASUPRA CĂRORA SĂ TE CONCENTREZI:

1. CAUTĂ SĂ CREȘTI SPIRITUAL.

„Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52).

„... caută să fi evlavios” (1Timotei 4:7).

„Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți” (Romani 12:16). Trăiți în armonie unii cu alții.

2. FII UN SPRIJIN DE NĂDEJDE PENTRU SOȚUL SAU SOȚIA TA.

„Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul...” (Eclesiastul 4:9,10a).

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul” (Coloseni 3:18).

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele” (Coloseni 3:19).

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24).

„De aceea, mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții...” (1Tesaloniceni 5:11).

3. CAUTĂ SĂ CREȘTI ÎN SUPUNERE FAȚĂ DE DUMNEZEU.

„Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Cristos” (2 Petru 1:8).

„Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine” (Galateni 2:20).

Wayde I. Goodall, Winston-Salem, Carolina de Nord

Cei mai mulți slujitori depun mult efort în ceea ce fac. Ca ispravnici, ei lucrează în medie 55 de ore pe săptămână sau chiar mai mult. Nu-i ușor să fii disponibil 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână timp de 365 de zile și să te străduiești să fii pregătit pentru a întâmpina nevoile oamenilor. Isus nu-ți cere să slujești biserica fără să dai atenție familiei și nevoilor personale ca odihna, învierea și restaurarea. Dimpotrivă, Scriptura te îndemnă să cauți echilibru. Înșuși Isus a spus că „jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:30).

2. Învață cum să tratezi așteptările nerealiste.

Unii membrii din congregație au impresia că ești angajatul lor, și fiindcă mulți slujitori se tem să nu-și piardă locul de muncă, ei permit așteptărilor nerealiste ale enoriașilor să pună stăpânire pe viața lor personală. Ca să ai o viață sănătoasă este absolut vital să găsești echilibru între ce poți și nu poți face și să înveți cum și cui să delegi sarcini. Au fost momente când Isus și-a lăsat responsabilitățile ca să-și facă timp să se întărească. Și tu trebuie să-ți dezvolti un astfel de obicei. Deși „oamenii se strâneau cu grămada să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor... Isus se ducea în locuri pustii și se ruga” (Luca 5:15, 16).

3. Așteaptă-te să fii criticat.

Când slujești, ai parte de critici. Isus a avut. Și ucenicii. Toți slujitorii au parte de așa ceva. Câteodată dezaprobările ți se servesc într-un mod răutăcios și nu sunt justificate. Trebuie să înveți să nu iei criticile la modul personal, să nu le pui la inimă și să nu le lași să-ți afecteze duhul. Unele persoane care critică trebuie să se ușureze, iar alții dintre cei criticați trebuie să devină mai rezistenți. Uneori criticile sunt justificate. Toți avem puncte slabe și e bine să luăm seama la cei care ne critică. Dar nu permite criticilor să te deprime; dimpotrivă tratează-le ca oportunități de creștere.

4. Ține-ți programul sub control.

Dacă nu-ți controlezi timpul, altcineva o va face. Întâlnirile din serile târzii pot continua la nesfârșit tot la fel. Rezervă-ți timp în orarul tău pentru seri petrecute în familie sau cu soția ta. Spune-le celor care vor să-și programeze audiențe în serile acelea că ai alte întâlniri importante. Și e adevărat. Ce poate fi mai important pentru tine decât familia ta?

5. Învață cum să gestionezi stresul.

Stresul îți va afecta căsnicia în ultimă instanță. În timpul slujirii, vei trece prin perioade de stres intens. Dacă vrei să ai parte de o viață echilibrată, care include o căsnicie sănătoasă și o slujire făcută cu credințioșie, este absolut vital să cauți modalități de a învinge stresul. Slujitorii cu experiență găsesc de cele mai multe ori metode eficiente pentru a gestiona stresul. Un psiholog creștin care tratează slujitori epuizați ne oferă cinci idei pentru a evita epuizarea:

- Acceptă faptul că nu poți face totul.
- Mergi la pas.
- Deleagă sarcini.
- Fă-ți timp să te odihnești.
- Ascultă-ți trupul.

Oamenii cărora le pasă de ceilalți sunt de obicei cei mai predispuși la epuizare. În calitate de slujitor, faci parte din tagma celor cărora trebuie să le pese de alții.

6. Învăță să te descurci cu lipsurile financiare.

Mulți pastori slujesc în biserici cu mai puțin de o sută de enoriași. Condițiile economice sunt limitate și trăiesc cu un buget restrâns. Unii s-ar putea să aibă nevoie de sfaturi cum să reducă din cheltuieli sau cum să-și mărească bugetul. Alții, pentru a acoperi nevoile familiilor lor, s-ar putea să fie nevoiți să recurgă la „construirea de corturi” – adică să-și găsească un al doilea loc de muncă în afara lucrării pastorale.

7. Păstrează-ți curăția morală și evită situațiile compromițătoare.

Nu-i un lucru neobișnuit ca enoriașii din parohie să admire cuplul pastoral și uneori nu se limitează doar la atât. Fii prevăzător și ascultă-ți soția, fiindcă ea s-ar putea să fie sensibilă la sentimentele nepotrivite ale cuiva de sex opus. De asemenea, slujitorul trebuie să aibă încredere în părerea soției când consiliază femeile din parohie. De cele mai multe ori, persoanele de sex opus ar trebui consiliate în cuplu.

8. Învăță să înfrunți descurajarea.

Un misionar înțelept mi-a spus că cea mai puternică armă pe care o folosește dușmanul împotriva slujitorilor este descurajarea. Momentele de descurajare vin odată cu ocupația. Dacă nu ești atent, descurajarea poate fi dăunătoare

în slujirea și în căsnicia ta. Trebuie să-ți formezi o mentalitate de ansamblu – și anume că Dumnezeu este la lucru – chiar dacă în momentele grele e greu să-L vezi. Petru a scris: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină veme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii” (1Petru 5:10).

CREȘTEREA COPILOR ȘI PAROHIA

Dacă pentru a-și păstra căsniciile sănătoase, slujitorii au de întâmpinat probleme unice, pentru a dezvolta și păstra relații sănătoase cu copiii lor, aceștia au de înfruntat probleme de cu totul altă natură. În creșterea copiilor, părinții trebuie să aibă în vedere cinci aspecte importante, și anume: dragostea, exemplul, disciplina, consecvența și implicarea tatălui în familie.

Dragostea: Mamele și tații trebuie să arate dragoste unii față de alții și față de copiii lor. Dragostea dintre părinți trebuie să le fie evidentă copiilor. Dragostea părinților pentru fiecare copil trebuie să aibă însușirile descrise în 1 Corinteni 13:4-7.

Le spuneam deseori enoriașilor că și copiii noștri sunt ca ai lor. Faptul că ai noștri sunt ai pastorului, nu înseamnă că sunt mai deosebiți sau că nu au nevoie să se maturizeze. Și nici nu-i scutește de problemele cu care se confruntă în viață orice tânăr.

Exemplul: Noi setăm un exemplu pentru copiii noștri prin modul în care acționăm, reacționăm sau vorbim, prin atitudinile sau sentimentele noastre. Modul în care ne trăim viața de creștini va influența în mare măsură modul în care vor alege ei să-și trăiască viețile. Copiii învață din ceea ce facem, nu din ceea ce le spunem.

Disciplina: Fiecare om are nevoie de limite, restricții și îndrumări. Disciplina asigură protecție în viață. Ea presupune să înveți cum trebuie să te porți, nu numai cum nu trebuie să te porți. Disciplina trebuie administrată corect, la vremea potrivită și în mod constant, cu acordul ambilor părinți. Fiecare copil are personalitate diferită. S-ar prea putea să fie nevoie să folosim metode diferite în disciplinarea fiecărui copil.

Consecvența: Trebuie să fim consecvenți nu numai în disciplinare, ci și în dragostea noastră unul față de celălalt (soț și soție) și față de copiii noștri. Dacă suntem consecvenți, suntem previzibili. Copiii vor ști cum vom acționa sau vom reacționa la anumite moduri de comportament (bune sau rele). Comportamentul irațional, ieșit de sub control și imprevizibil al părinților provoacă disfuncții nu numai în viața copilului, ci și la nivelul familiei.

Prezența tatălui: Conform unui studiu care implica 944 de cupluri cu copii, cercetătorii au descoperit că odraslele care petrec mai mult timp cu tatăl lor, au mai puține probleme de comportament. Într-un alt studiu care implica 14.700 de adolescente, cercetătorii au constatat că cu cât era mai strânsă relația dintre fiică și tată, cu atât șansele ca fata să își înceapă viața sexuală devreme erau mai reduse, iar șansele de a consuma alcool și droguri și mai reduse (Elias, 1998).³ Un ³ Stephen A. Grunlan, *Marriage and the Family: A Christian Perspective* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House 1999),

CUM SĂ NU LAȘI SLUJIREA SĂ-ȚI DISTRUGĂ FAMILIA?

AVÂND O PERSPECTIVĂ REALISTĂ DESPRE TINE. SUNT:

- Un om obișnuit (Ioan 6:1-13)
- Un om capabil (Filipeni 4:13)
- Un om asigurat (Ieremia 17:5-8).

PUNÂND CORECT PROBLEMA:

- Știu când să spun DA?
- Știu când să spun NU?
- De a cui voce ascult: a lui Dumnezeu sau a oamenilor?
- Pot să accept criticile profesionale și personale?

EXAMINÂNDU-ȚI SCOPUL VIEȚII:

- Pe cine încerc să mulțumesc?
- „De aceea ne silim să-I fim plăcuți...” (2 Corinteni 5:9)

AȘTEPTÂNDU-TE LA EXPERIENȚE GRELE ÎN SLUJIRE:

- Păstrează o perspectivă corectă asupra Împărăției. „Voi, negreșit v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să se împlinească ceea ce se vede astăzi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr” (Genesa 50:20).

Wayde I. Goodall, Winston-Salem, Carolina de Nord

CUM SĂ FACI SLUJIREA ȘI CĂSNICIA SĂ FUNCȚIONEZE

Deși numărul divorțurilor în cadrul familiilor de slujitori e mai scăzut decât în alte căsnicii, rata divorțurilor în rândul acestora este în creștere. Care este motivul?

Cel mai frecvent motiv este infidelitatea conjugală. Slujitorul se încurcă cu altcineva. Când soția slujitorului îl părăsește pe acesta pentru un alt bărbat, nemulțumirea cea mai des invocată este preocuparea slujitorului pentru slujba sa. Și într-un caz și-n celălalt, cauza primordială este timpul prea scurt petrecut împreună – și prea mult timp departe unul de altul.

Când un slujitor petrece între 12 și 14 ore pe zi la slujbă, nu-i rămâne prea mult timp și energie ca să investească în căsnicie și în copii. Momentele în care au cea mai multă energie o petrec departe unul de celălalt. Cuplul care se privează de momentele de energie substanțială se fraudează unul pe celălalt... furându-se reciproc de timpul și energia necesare clădirii unei căsnicii sănătoase. Pavel avertiza în 1 Corinteni 7:5 că această privire deschide ușa ispitei în cazul ambilor parteneri. Apoi, este doar o chestiune de timp pe cine va prinde vrăjmașul prima dată.

Unora dintre slujitori le este greu să pună familia și căsnicia înaintea intereselor bisericii. Câteodată ajută să-și amintească de sfatul lui Pavel care spune că un pastor trebuie să fie pildă în viața de credință ca și alții să-l urmeze (1 Timotei 3:1-5). Fiind un soț iubitor și sensibil, slujitorul va arăta altor cupluri cum ar trebui să se poarte unii cu alții.

Pastorii care știu să-și organizeze bine munca, slujba lor de prea puține ori va intra în conflict cu viața de familie. Un pastor înțelept nu va împărtăși familiei sale conversațiile neplăcute legate de problemele bisericii. Dacă enoriașii îți întrerup timpul pus deoparte pentru familie dându-ți telefoane inutile, încurajează-i cu blândețe să te sune în timpul orelor de serviciu. Dar asigură-i că ești întotdeauna disponibil pentru cazurile de urgență.

Ai putea să le spui ceva de genul: „E o bucurie să slujesc unor oameni atenți ca tine. Știi că vreau să fiu alături de tine când ai vreo urgență în familie pentru că sunt pastorul tău și te iubesc. Totuși, dragostea ta pentru mine și familia mea o demonstrezi atât de practic în faptul că nu vrei să mă deranjezi când sunt acasă în familie cu probleme care pot fi rezolvate la biroul meu în timpul zilei.”

*Richard D. Dobbins, Ph.D., psiholog clinician
și fondator al EMERGE Ministries, Akron, Ohio*

disciplinare, îndrumare spirituală și activități educaționale, fizice și recreaționale.

Cineva a întrebat: „Cum pronunți dragoste unui copil?”
Răspunsul: „Timp.”

Căsnicia și familia ta este un exemplu pentru oamenii pe care îi slujești. Unul dintre lucrurile cele mai minunate pe care le poți face ca slujitor este să demonstrezi cum funcționează o familie sănătoasă și cum își respectă ea fiecare membru. Nu ești desăvârșit; căsnicia ta nu este desăvârșită; copiii tăi nu sunt desăvârșiți. Totuși, când familia ta este mai importantă pentru tine decât slujba ta, le arăți oamenilor pe care-i slujești cât de importantă este viața de familie.

După cum spunea un specialist în științele sociale, „Familia influențează în modul cel mai profund cine suntem și ce facem”. El susține că „familia în care ne-am născut și cea în care trăim ca adulți ne modelează de la naștere și până la sfârșitul vieții. Ea este direct responsabilă de reușitele sau eșecurile noastre. Nicio altă asociație nu ne influențează și nu ne leagă unii de alții așa cum o face familia.”⁴ Dacă afirmația aceasta este adevărată, căsnicia și familia ta au o influență incredibilă nu numai asupra ta, ci și asupra celor pe care îi slujești.

Enoriașii din biserica ta sunt disperați să găsească un bun exemplu pentru căsniciile și familiile lor. A-ți păstra sănătatea (sau a-ți câștiga sănătatea) în acest aspect al vieții tale nu aduce decât câștig tuturor celor implicați.

WAYDE GOODALL, D. Min, este pastor senior la First Assembly of God, Winston-Salem, Carolina de Nord. **ROSALYN** slujește alături de soțul ei de peste 25 de ani.

pastor ocupat este deseori un tată absent. Este de importanță vitală ca tatăl (pastorul, misionarul sau evanghelistul) să se implice în viața copilului său. Și acest lucru presupune

⁴ Steven L. Nock, *Sociology of the Family* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1987), xi.

NOU

BIBLIA DE STUDIU PENTRU COPII

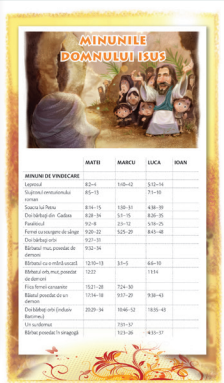
» LIFE PUBLISHERS

Biblia de studiu pentru copii

se bazează pe convingerea fermă că oricine Îl acceptă astăzi pe Cristos poate să cunoască aceeași putere a Duhului Sfânt care a lansat Biserica în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2. Viața creștină călăuzită de Duhul Sfânt, despre care citim în Biblie, este un tipar pentru oricine Îl urmează pe Isus. Am creat această Biblie cu scopul de a oferi instrumente care te pot ajuta să fii plin de prezența puterii lui Dumnezeu în viața ta. Pe lângă textul complet al Vechiului și Noului Testament, această Biblie include multe texte suplimentare care te ajută să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu.

- » **Peste 1200 de note de studiu**
- » **66 de introduceri la cartile Bibliei**
- » **12 articole de învățături biblice**
- » **Tabel cu unitati de masura**
- » **Planul de mântuire**
- » **Versete care te vor ajuta la nevoie**
- » **Peste 100 de ilustratii originale**
- » **Glosar de termeni**
- » **Concordanta NTR**
- » **8 pagini cu harti**
- » **Index tematic**

1700 pag., 14 x 22 cm • copertă cartonată: **120 lei**; coperta flexibilă: **130 lei**

SLUJITORI AI REGELUI

SĂ ÎNȚELEGEM NOȚIUNEA DE ÎMPĂRĂȚIE (12)

de H. Maurice Lednicky

E un adevărat privilegiu să fim numiți Slujitori ai Regelui. Nu există onoare sau renume pământesc care să se poată compara cu onoarea de a fi un adevărat slujitor al lui Isus Cristos. Dar și responsabilitățile sunt pe măsură. În acest studiu vom analiza pe scurt Regatul (Iudaic) din Vechiul Testament, iar apoi ne vom concentra atenția asupra domniei lui Cristos în zilele noastre. Să ni se reamintească de măreția Dumnezeului nostru și de relația personală pe care o putem avea cu El prin Fiul Său e cu adevărat copleșitor!

Ca să înțelegem conceptul biblic de împărăție spirituală, este esențial să aruncăm o privire de ansamblu asupra istoriei Vechiului Testament. Reproducerea istoriei lui Israel ca împărăție începe din cartea 1 Samuel și continuă până în Maleahi. Totuși, trebuie să luăm în considerare faptul că perioada împărăției se încheie în cărțile lui Ezra și Neemia – scrise după robia babiloniană, după care, până în prezent, Israelul nu a mai avut niciun împărat.

Cei șaisprezece profeți ai Vechiului Testament, a căror cărți le poartă numele, au profețit îndeosebi în timpul anilor împărăției. (Ieremia, de asemenea, a scris Plângerile, considerată cea de-a 17-a carte profetică, tot în aceeași perioadă).

Să ne uităm la împărații care au domnit peste Israel. Trei dintre ei au domnit peste întregul Israelul (cele douăsprezece seminții):

- Saul (40 de ani)
- David (40 de ani)
- Solomon (40 de ani)

După acești trei împărați, împărăția a fost divizată în Regatul de Nord și cel de Sud. Regatul de Nord – cunoscut ca Israel – cuprindea zece seminții. Regatul de Sud – cunoscut ca Iuda – cuprindea semințiile lui Iuda și Beniamin.

Regatul de Nord

- 19 împărați – toți răi înaintea Domnului
- 9 dinastii (familii)

- Regatul de Nord a durat 210 ani. A fost cucerită și distrusă de Asiria în anul 721 î. Cr.

Regatul de Sud

- 20 de împărați – unii răi, alții buni
- o dinastie
- Regatul de Sud a durat 350 de ani. A fost cucerit și distrus de Babilon în 586 î. Cr.

Ați observat uriașa deosebire dintre Regatul de Nord și cel de Sud? Numărul dinastiilor (familiilor) care au deținut tronul în fiecare din cele două regate diferă în mod dramatic. În Iuda a existat o singură dinastie – cea a lui David. Dumnezeu îi promisese lui David că urmașii lui vor domni pentru totdeauna. Această promisiunea este cunoscută drept legământul Davidic și este confirmată de Dumnezeu Însuși. „Casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie” (1 Samuel 7:16).

Acum noi știm că profeții Vechiului Testament au avertizat poporul ales de Dumnezeu că judecata aspră pentru stricăciunile și închinarea lor la idoli era inevitabilă. Cu toate acestea, ei au anunțat și *ziua mântuirii* lor, că urma să vină Mesia ca să-i izbăvească și că El avea să domnească pe tronul regelui David. Această promisiunea divină a fost greșit interpretată de poporul iudeu. Ei urmăreau restaurarea împărăției pământești a Israelului și n-au înțeles că era vorba despre împărăția spirituală pe care a venit Cristos ca s-o instaureze pe pământ.

Profeții Vechiului Testament au vestit poporului Israel mesajul judecării iminente și apoi a restaurării. Totuși, ce n-au văzut ei a fost perioada care s-a scurs între împrăștiere și restaurare. Această perioadă este cunoscută de obicei ca vremea neamurilor și face referire în sens larg la perioada cuprinsă între sfârșitul Împărăției iudaice și a doua venire a lui Isus pe pământ.

Perioada ce urmează după moartea, îngroparea, învierea și înălțarea lui Cristos, precum și revărsarea Duhului Sfânt de Rusalii este cunoscută ca Perioada Bisericii sau Perioada Harului. Dar această perioadă va fi urmată de împlinirea literală a legământului Vechiului Testament – iar Cristos va sta/domni pe tronul lui David așa cum a promis Dumnezeu și așa cum au vestit profeții Lui cu sute de ani înainte.

Este evident în conversațiile dintre ucenici despre poziția lor în viitoarea împărăție (restaurată) – și chiar în întrebările pe care I le puneau Domnului – că poporul ales (evreii) era concentrat asupra împărăției pământești. Iacov și Ioan, împreună cu mama lor, au cerut locurile de onoare din dreapta și din stânga Lui „în Împărăția Tă” (Matei 20 20, 21). Ceilalți zece ucenici s-au înfuriat – nu pentru că le-a trecut prin cap că cei doi ucenici l-ar fi insultat pe Isus, ci mai degrabă fiindcă ei înșiși și-ar fi dorit acele poziții-cheie de autoritate. Chiar și după învierea lui Cristos, tocmai înainte de înălțarea Lui la dreapta Tatălui, ucenicii erau încă debusolați. Și ultima întrebare înregistrată în anale pe care I-au pus-o Domnului înainte să fie acoperit de nori dovedește că ei n-au înțeles adevărata Lui misiune. „Deci apostolii, pe când erau strănși laolaltă, L-au întreat: Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (Fapte 1:6, sublinierea autorului). Nu e ca și cum Isus nu le-ar fi explicat niciodată de scopul pentru care a venit în chip de om. După mărturisirea lui Simon Petru, că „Tu ești Hristosul (Unsul), Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16, completarea autorului), Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimizească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor (Matei 16:21). Când a stat înaintea guvernatorului roman, Pilat, Isus a afirmat, „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36). Mai devreme declarase în public ca răspuns la întrebarea fariseilor cu privire la restaurarea împărăției că „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: Uite-o aici sau Uite-o acolo! Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:20,21, sublinierea autorului).

Accentul se pune aici pe faptul că trebuie să credem că atât Vechiul, cât și Noul Testament sunt Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și că promisiunile legământului pe care le-a făcut lui Avraam (pământ fizic – teritoriu specific), lui Moise (părtașie spirituală) și lui David (putere politică) se vor împlini literalmente în viitor. Fără convingerea deplină a acestei realități viitoare, natura spirituală a împărăției în context contemporan este imposibil de înțeles.

DOMNIA LUI CRISTOS ÎN ZILELE NOASTRE

Deseori apelativul Domnul Isus Cristos este folosit ca să descrie în totalitate persoana și lucrarea Fiului lui Dumnezeu. Fiecare nume în parte are o semnificație unică, dar au o legătură inexplicabilă una cu cealaltă. Simplu spus, oricare dintre nume luate separat nu prezintă imaginea completă a identității Sale.

1. **DOMN** – Suveran înălțat
2. **ISUS** – numele pământesc, Iehova este mântuirea
3. **CRISTOS** – Mesia, Unsul, Mântuitorul

Acest nume propriu deosebit I se atribuie doar lui Cristos în Scriptură. La finalul predicii lui în ziua de Rusalii, Petru declară fără reținere, „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut DOMN și CRISTOS pe acest ISUS pe care L-ați răstignit voi” (Fapte 2:36, sublinierea autorului). În salutul adresat credincioșilor din Roma, Pavel scrie, „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Cristos!” (Romani 1:7). Apostolul Ioan spune și mai amănunțit. „Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Cristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!” (2 Ioan 3)

Ca să înțelegem acest adevăr (cu toate limitările unei minți mărginite), trebuie să luăm în considerare faptul că Domnul nostru este în întregime Dumnezeu și în întregime om. Oamenilor care L-au cunoscut pe Isus la propriu (ca om) cât a trăit pe acest pământ, le-a fost foarte greu să-L perceapă ca Dumnezeu. Astăzi, la așa distanță de vremurile acelea, credincioșilor le e greu deseori să-L perceapă ca om. Dorința noastră de a-L înțelege poate fi satisfăcută doar privind în profunzime în Cuvântul Lui. Acolo vom observa că, într-un fel, Fiul lui Dumnezeu s-a limitat pe Sine ca să ia chip de om (Filipeni 2:5-11). Acest lucru aduce în prim plan semnificația nașterii miraculoase a lui Isus dintr-o fecioară. El a fost conceput prin Duhul Sfânt, nu prin procesul natural de reproducere care implică un bărbat și o femeie. Isus nu a avut un tată pământesc (Matei 1:18-25, Luca 1:26-38). În treacăt fie spus, mama pământească a lui Isus, Maria, nu este mama lui Dumnezeu așa cum au afirmat unii. Dacă ar fi adevărat, în mod obligatoriu Maria ar fi trebuit să fie fără

păcat. În primul rând, ar fi trebuit ea însăși să se fi născut în chip miraculos sau să provină dintr-o rasă pură (fără păcat) până la Adam și Eva. Știm din Scriptură și din istoria umană că nu există oameni fără păcat (Romani 3:23), cu excepția lui Isus Cristos.

Ca să clarifice orice neînțelegere asupra dumnezeirii Lui, Ioan își începe Evanghelia afirmând că Cristos ESTE DUMNEZEU. „La început (înainte de toate timpurile) era Cuvântul (Cristos), și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu” (Ioan 1:1,2, sublinierea autorului). În cele ce urmează, lui Isus I se conferă atributele lui Dumnezeu.

1. Viață – „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6)
2. Auto-existență – „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26)
3. Imuabilitate – „Isus Cristos este același ieri, azi și-n veci” (Evrei 13:8)
4. Adevăr – vezi Ioan 14:6 (de la numărul 1)
5. Dragoste – „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi” (1 Ioan 3:16)
6. Sfințenie – „De aceea, Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35)
7. Veșnic – „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1)
8. Omniprezent – „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20)
9. Omniștient – „Isus, care le cunoștea gândurile ...” (Matei 9:4, vezi Ioan 6:64, 13:1,11, 18:4).
10. Omnipotent
 - putere asupra naturii (Marcu 6:45-52)
 - putere asupra duhurilor rele (Marcu 1:27)
 - putere asupra bolii/morții (Marcu 5)
 - putere asupra morții (Ioan 11:1-44)

Lucrarea lui Cristos nu s-a încheiat/sfârșit în timpul vieții Lui pe pământ, nici după crucificarea, învierea și înălțarea Lui la dreapta Tatălui.

Din poziția în care a fost înălțat, El continuă să mijlocească pentru noi. În Epistola către Evrei (scrisă credincioșilor iudei care cunoșteau legea lui Moise), autorul scrie: „Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:24-25).

Așadar, versetele acestea readuc discuția despre domnia Lui în prezent, la fiecare dintre noi. N-ar trebuie să existe nicio îndoială că Cristos este într-adevăr Domnul Bisericii – Trupul Său. „... Cristos este capul bisericii, Mântuitorul Trupului ... Biserica este supusă lui Cristos... cum a iubit Cristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta...” (Efeseni 5:23-27). Mesajele către cele șapte biserici din Asia Mică, ce se regăsesc în Apocalipsa, capitolele 2 și 3, sunt considerate ca venind din partea Aceluia care are autoritate absolută ca să judece și să răsplătească.

Termenul *biserică* este menționat numai de două ori în Scriptură înainte de Rusalii (Matei 16:17-19, 18:15-17) și de fiecare dată a fost rostit de Cristos. Isus a promis că „*voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui*” (Matei 16:18). Biserica este trupul colectiv a lui Cristos; fiecare dintre noi suntem mădulare ale aceluiași trup. Ca să îmi îndeplinesc rolul în trupul Său, Biserica, trebuie să-mi supun viața domniei Sale.

Este cu certitudine adevărat faptul că la sfârșit, Cristos va aduce toate lucrurile în conformitate cu planul și voia lui Dumnezeu. Dar acum, câtă vreme trăiește pe acest pământ, fiecare om are voință liberă – dreptul să aleagă. Dumnezeu nu mă va forța să-L slujesc pe El. Mi s-a dat libertatea să decid în dreptul meu, să aleg calea pe care vreau să merg. Unii s-au dedicat lui Cristos doar pe jumătate și se luptă să dețină controlul în unele aspecte din viața lor. Am discutat anterior despre imaturitatea firească și spirituală. Adevărul este că firea va începe să dispară cu cât ne supunem mai mult cerințelor lui Cristos. Maturitatea spirituală este direct proporțională cu supunerea voită (cu bucurie) Domnului ca DOMN al nostru.

**DACĂ CRISTOS NU ESTE DOMN
PESTE ÎNTREAGA MEA VIAȚĂ...
ATUNCI NU ESTE DOMN DELOC.**

Credința este un subiect foarte discutat – și este, în mod sigur, fundamentală în devotamentul nostru față de Cristos. De altfel, ca să dezvolți o perspectivă spirituală asupra credinței, toate eforturile graviteză în jurul manifestărilor vizibile ale puterii lui Dumnezeu (vindecări, miracole). Lucrul acesta presupune doar un aspect al credinței, când, de fapt, credința implică mult mai multe lucruri, nu numai experimentarea supranaturalului. În opinia mea, cea mai mare credință o dovedești când ești gata să accepți cu smerenie implicarea lui Dumnezeu în situațiile inexplicabile din viață. Simplu spus, așa cum au făcut cei trei tineri evrei în Babilon, „*Iată că, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!*” (Daniel 3:17,18, sublinierea autorului). Prin răspunsul lor, ei n-au căutat un mijloc de salvare. Ci prin

Multe, dacă nu cele mai multe, din provocările credinței vin sub formă de evenimente inexplicabile care produc durere și suferință. Întrebarea care răzbate deseori este, De ce ar îngădui un Dumnezeu al dragostei ca astfel de lucruri să se întâmple copiilor Lui? Iar un răspuns cinstit ar fi că planurile lui Dumnezeu nu pot fi explicate de logica umană.

În toiul celor mai profunde și intense lupte, găsim har și putere să ne plecăm înaintea domniei Lui și cu un duh blând și supus să ne reafirmăm devotamentul față de Domnul, Suveran al tuturor timpurilor și al veșniciei.

Atitudinea corectă este să alergăm la El – niciodată departe de Domnul nostru iubitor.

răspunsul lor, Șadrac, Meșac și Abed-Nego și-au (1) exprimat credința absolută în puterea lui Dumnezeu de a-i salva, dar și (2) încrederea lor absolută și credința în înțelepciunea lui Dumnezeu de a face ce e drept și bine. La fel a făcut și Iov când a declarat, „*Chiar de mă va ucide, tot mă voi încrede în El...*” (Iov 13:15, în traducere liberă).

Marele capitol al credinței (Evrei 11) evocă intervenția glorioasă și divină a Celui Atotputernic în viețile a 18 personaje

Domnul va fi cu noi (Matei 28:20; Evrei 13:5). Să exclamăm și noi ca Toma, „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” (Ioan 20:28). Însă provocarea rămâne. Trebuie să fim „*morți față de noi înșine*” (1 Corinteni 15:31) și „*răstigniți împreună cu Cristos*” (Galateni 2:20). Doar El trebuie să fie pe primul loc în viața noastră. **El este Domnul!**

Înțelegând CINE este Domnul nostru, lucrarea pe care o face El astăzi și smerenia cu care trebuie să venim înaintea Lui este pur și simplu temeiul datoriei noastre de a lupta în mod susținut pentru a duce la capăt însărcinarea pe care ne-a încredințat-o. Aceasta este într-adevăr o provocare de-o viață. În lecția următoare, vom începe să studiem dimensiunea scripturală a supunerii față de Stăpânul nostru. El ne-a ales, iar noi suntem slujitorii Lui.

Să fii binecuvântat în lucrarea ta pentru Domnul și pentru Biserica Lui.

H. Maurice Lednicky

din Vechiul Testament. Cu toate acestea, începând cu versetul 35, capitolul enumeră în același mod impresionant o listă cu cei care (1) au fost chinuiți, (2) bătuți, (3) legați în lanțuri, (4) uciși cu pietre, (5) tăiați în două, (6) uciși cu sabia, (7) sărăciți, (8) prigoniți, (9) ascunși prin peșteri și în crăpăturile pământului. Autorul trage o concluzie în dreptul acestora și al celor care au experimentat victorii supranaturale: „*Toți aceștia au primit o bună mărturie pentru credința lor...*” (Evrei 11:39 NTR, sublinierea autorului).

Lecție pentru viață: Să aducem din inimă mulțumiri Domnului (Filipeni 4:4-8), indiferent de circumstanțele care ne înconjoară la un moment dat. Știm că viața nu stă în loc, așadar să privim viața ca un șir neîntrerupt de evenimente plăcute și neplăcute care vin și pleacă, având siguranța că

Dr. H. MAURICE LEDNICKY e slujitor ordinar în Adunările lui Dumnezeu de 50 de ani. Este autor, evanghelist, pastor, misionar. A fost și președintele Central Bible College, din Springfield, Missouri.

Prezentul articol este preluat din KINGDOM LIVING @2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile sunt rezervate.

NU TE MAI PLÂNGE: LIDERII OPTIMIȘTI REZISTĂ PÂNĂ LA CAPĂT!

de Scott Hagan

Pulsul lui Miriam o luase razna. La fel s-ar fi întâmplat și în cazul tău sau al meu. Să fii tras la răspundere e una. Dar să-ți dea Atotputernicul în persoană o lecție cu gust de lepră e cu totul altceva.

Doar o clipă mai devreme Miriam făcuse uz de „dreptul familial”, criticându-și fratele mai mic, pe Moise, adult fiind, ca în următoarea clipă pielea ei măslinie să se umple de o spuzeală albă de lepră (vezi Numeri 12).

Miriam credea că nemulțumirea ei fățișă față de Moise nu era altceva decât o preocupare legitimă. La urma urmei, o etiopiană invadase spațiul privat al familiei lor. Îmboldită și de statutul ei, Miriam nu vedea în nevasta lui Moise mai mult de o proscrisă, darămite o cumnată. Nici măcar dragostea pentru fratele ei n-a putut să-i țină limba în frâu. Gura ei căuta să facă ce n-au reușit armatele lui Faraon: să-l doboare pe Moise. Cu ajutorul fratelui ei mai mic, Aaron, a țesut urzeli împotriva fratelui lor. Și deodată, cei doi frați – Moise și Aaron – privesc cu groază cum Dumnezeu, Cel care a distrus Egiptul, se dezlănțuie acum asupra surorii lor.

Însă nu discursul nimicitor al lui Miriam a stârnit negativismului care măcina poporul Israel precum cancerul galopant. Discursul ei era de fapt cel de-al doilea stadiu.

Adevărata scânteie a apărut cu ceva vreme în urmă. În Numeri 11:1 ni se spune că „Poporul a

cârtit în gura mare împotriva Domnului. Când a auzit, Domnul s-a mâniat. S-a aprins între ei focul Domnului și a mistuit o parte din marginea taberei.”

Moise s-a rugat, iar focul a încetat. Dar cârtirile n-au încetat. În versetul 4 ni se spune că „Adunăturii de oameni care se afla în mijlocul lui Israel i-a venit poftă, ba chiar și copiii lui Israel au început să plângă și să zică: 'Cine ne va da carne să mâncăm?'”

Observați faptul că duhul de nemulțumire din Israel a izbucnit la marginea taberei. Acolo a căzut focul prima dată. Biblia îi numește pe principalii instigatori „adunătură” – un termen interesant, care înseamnă „mulțime mixtă”. Aceștia erau cei care s-au alipit de poporul Israel în vederea exodului, nu pentru că îl iubeau pe Dumnezeu, ci numai din pricina aversiunii și urii ce i-o purtau lui Faraon.

Adunătura nu era devotată lui Iehova sau poporului Său; adunătura nu dorea decât să scape din Egipt. Acesta fiind motivul, cei din adunătură se limitau să viețuiască la marginea taberei. Închinarea era ultimul lucru care le-ar fi trecut prin cap. Însă ce ironic că văicărelile au început tocmai printre ei.

De obicei, de acolo începe negativismul în viața unui lider... de la marginile absurde și trivialitățile periferice ale vieții și slujirii, și anume marginea leneșă a inimii unui lider, punctul lui cel mai vulnerabil. Dușmanul vrea să distrugă rodnicia liderului și să-i curme avântul ispitindu-l să cadă în tiparele negativismului.

Ca lideri, alunecăm în astfel de tipare când ne văităm de problemele obișnuite. Nu ne dăm seama, dar dacă nu ținem nemulțumirea sub control, ea poate foarte bine să sfârșească într-o criză de lepră în slujire.

Lui Satana îi place să-i țină pe slujitori captivi în aceste margini negative. Și odată stabilite, aceste margini le consumă întreaga Împărăție interioară.

Slujitorii pot fi cei mai mari ticăloși. Uneori se poartă ca adunătura din Vechiul Testament. Critică predica și costumul altui predicator. La comitet disprețuiesc... ograda vecinului, marginile ușuraticale ale vieții care n-au nicio importanță pentru

Există o regulă nescrisă în conducere care pare să dea credibilitate acestui tipar. E suficient să aruncăm o privire în Numeri 14 să observăm că deodată tot poporul Israel a început să se plângă. Când permitem sentimentelor și cuvintelor negative să ne corupă hotarele și relațiile, aceasta este consecința firească: tot ce există între aceste hotare se strică.

Un adevăr important în slujire este acesta: întregul se constituie din hotare și centru. Liderii optimiști par să conducă o viață întreagă. Liderii care se plâng, oricât de necuviincios ar părea în opinia lor, de obicei dispar cu timpul. Oamenii n-au nevoie de negativism, în mod special la liderii

Dușmanul vrea să distrugă rodnicia liderului și să-i curme avântul ispitindu-l să cadă în tiparele negativismului.

Împărăție. La urma urmei nu-s decât „marginii” leneșe. Și totuși, Dumnezeu îl trage la răspundere pe un slujitor pentru aceste „marginii” personale, care ascund trivialități. Cel mai banal mod în care-și poate pierde influența un slujitor este să-și consume energia și vorbele pe nimicuri.

Următorul stadiu în care slujitorul își sabotează longevitatea în slujire îl regăsim tot în acțiunile Mariei. În urma decăderii adunăturii mărginașe din Israel, relațiile de bază din structura de conducere a Israelului s-au răcit. Și astăzi se întâmplă la fel; doar că ne este greu să recunoaștem. Din anumite motive, mulți slujitori ca Miriam își arogă libertatea de a-i defăima pe cei mai apropiați din conducere. Dar Duhul Sfânt ne trage la răspundere, ca pe Miriam, când îi vorbim de rău pe cei pe care îi iubim și alături de care slujim.

Dumnezeu vrea ca hotarele noastre să fie curate, dar ne cere, de asemenea, să fim ireproșabili în relațiile centrale din viața noastră. Dumnezeu a lovit-o pe Miriam cu lepră pentru că și-a permis să fie de partea defăimătorilor celor apropiați.

Din anumite motive, liderii tind să cadă în același tipar. Se plâng de lucruri care nu contează, ca mai apoi să se plângă la fel de ușor de cele care contează cu adevărat.

lor. Ei vor ca liderii să-i inspire în mod pozitiv.

Slujirea seamănă mult cu mana; uneori, când se tot repetă, își pierde gustul. Și lasă loc destul pentru margini leneșe. Dar există și o presiune uriașă la nivelul relațiilor din conducere – între cei care se luptă cot la cot. Pentru aceștia e mult mai ușor să devină șovăielnici și nepăsători, și să caute nod în papură celor pe care îi iubesc cel mai mult.

Liderii de durată își păstrează inimile curate și în relațiile de la centru, și la hotare. Își dau seama că sunt prea multe în joc... fie inimile le vor rămâne întregi și sănătoase, fie le vor fi luate în stăpânire de nemulțumirile care îi presează de la margini și din relații.

E timpul să încetăm să ne tot văităm.

SCOTT HAGAN este pastor senior la Real Life Church of the Assemblies of God din Sacramento, California.

ZECE CARACTERISTICI ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

O biserică sănătoasă are valori, își pune încrederea în puterea lui Dumnezeu și în autoritatea Cuvântului Său și se roagă pentru toate aspectele următoare privind slujirea și viața bisericii:

1. **Prezența lui Dumnezeu:** Biserica sănătoasă caută în mod serios călăuzirea și împuternicirea Duhului Sfânt pentru lucrare și pentru viața de zi cu zi.
2. **Închinare care-L înalță pe Dumnezeu:** Biserica sănătoasă se adună în mod regulat ca trup al lui Cristos la nivel local ca să se închine lui Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul și cu toată puterea închinătorilor.
3. **Disciplină spirituală:** Biserica sănătoasă oferă învățatură, modele și resurse pentru toate categoriile de vârstă, astfel încât enoriașii să practice disciplina spirituală în fiecare zi.
4. **Învățare și creștere în cadrul comunității:** Biserica sănătoasă încurajează credincioșii să se apropie mai mult de Dumnezeu și unii de alții în contextul unui mediu sigur și de încredere.
5. **Angajamentul de a dezvolta relații bazate pe dragoste și grijă:** Scopul bisericii sănătoase este să depună eforturi ca relațiile din familie, între membrii și la nivelul comunității să fie pline de grijă și afecțiune.
6. **Adoptarea unei atitudini de slujitor la nivelul conducerii:** Biserica sănătoasă caută și investește în oamenii pe care Dumnezeu i-a chemat în slujire și i-a înzestrat cu abilitatea de a conduce, provocându-i să fie lideri slujitori.
7. **A acorda atenție celor necredincioși:** Pentru biserica sănătoasă, prioritatea maximă o reprezintă comunicarea adevărului lui Isus și demonstrarea dragostei Lui celor necredincioși.
8. **Răspundere și administrare înțeleaptă:** Biserica sănătoasă utilizează sisteme, echipamente și dotări corespunzătoare ca să asigure suport optim în dezvoltarea și îmbunătățirea proiectelor pe care le desfășoară.
9. **Colaborarea în trupul lui Cristos:** Biserica sănătoasă apelează la alte comunități din trupul lui Cristos în vederea colaborării, împărtășirii de resurse și oportunități de slujire și unirii în închinare.
10. **Isprăvnicie și generozitate:** Biserica sănătoasă își învață membrii că sunt ispravnici ai resurselor dăruite de Dumnezeu și îi provoacă să fie generoși până la sacrificiu când e vorba să dea și altora.

Retipărit din *Becoming a Healthy Church Workbook*, de Stephen A. Macchia. Folosit cu permisiune.

Informații suplimentare despre acest articol sunt disponibile pe www.healthychurch.net <<http://www.healthychurch.net/>>.